

Giới thiệu Cô Nàng Nhút Nhát

Nhân vật chính trong truyện Cô Nàng Nhút Nhát của tác giả Vân Anh là một cô gái tính rất nhút nhát nhưng rất đáng yêu... Có ý chí nghị lực rất cao ,rất tốt bụng, cũng vì thế cô gái mang sứ mệnh sao chổi đã gặp không biết bao nhiêu rắc rối.

Một câu truyện teen hot nhẹ nhàng, đáng yêu. Mời mọi người cùng đọc truyện và cho mình nhận xét nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

-Con kia,mày tránh qua một bên xem nào! Nhìn rõ ngứa mắt!!!

-Tớ... Tớ...xin lỗi!!!

Một cô gái với thân hình 1m70 với chiếc kính to tròn che gần nửa khuôn mặt,mái tóc dài mượt được kết gọn gàng, khuôn mặt trắng hồng

Đang liên tục xin lỗi một đám con gái. Cô gái ấy tên là Tuyết Nhi. Tuyết Nhi hiện đang học ở một trường kí túc xá ở Hà Nội. Là một cô gái nhút nhát... Nhưng không ai biết, bên trong cô có gì bí ẩn...

-Ê! Bọn kia chúng mày ngứa thì gãi, sao phải động vào Tuyết Nhi của tao!!!

Một cô gái với mái tóc ngắn, được ép cụp vào trong, đập xù, nhuộm màu xanh rêu, vài lọn tóc được nhuộm lại nhưng màu như vàng,đỏ,tím,hồng. Về cách ăn mặc, áo phông đen in hình chữ "BTS", quần bó đen rách đầu gối, đôi giày thể thao màu trắng. Dáng chuẩn khôi phái chính, cao 1m68. Nhìn chung là rất xinh... Nhưng rất đánh đá và dữ dằn

Tuyết Nhi kéo nhẹ tay cô gái ấy nói nhỏ, nhưng mặt vẫn cúi gầm xuống

-Thôi! Bỏ đi. Hải Linh, tớ có... Có lỗi trước

Cô gái có tên Hải Linh, trừng mắt lên nhìn Tuyết Nhi, giọng bức tức nhưng xen lẫn xẽn lo lắng.

-Cậu đừng nhát thế chứ. Để chúng nó bắt nạt suốt vậy!!!

Quay sang nhìn đám con gái với ánh mắt hình Viên đạn

-Chúng mày có cú không?

Sát khí tăng lên ngàn ngút, dù sao Hải Linh cũng là đầu gấu của trường.

Đám con gái bủn môi, lủn thun bỏ đi, một số đưa quay lại lườm và chửi thảm

-Mày chỉ dựa vào Hải Linh là giỏi.

Sau khi đám con gái bỏ đi, Hải Linh nhìn sắc lẹm đám ở lớp ,giọng đầy thuốc súng.

-Nhìn gì mà nhìn !Muốn tao móc mắt chúng mày ra không?

Lập tức chẳng ai quay lại nhìn.

-Đi! Tớ dẫn cậu xuống căng-tin chứ cứ ở mãi lớp sao được.

Hải linh hùng hổ nói.

Tuyết Nhi lắc đầu giọng rụt rè nói.

-Không...không được tớ...còn phải ôn bài cũ nữa...lát cô kiểm tra.

Biết không thể rủ được Tuyết Nhi đi, Hải Linh ra về hờn giận.

-Mặc kệ cậu,hừ,đồ mọt sách.

Nói xong Hải Linh bỏ đi thẳng.

Tuyết Nhi chỉ biết lắc đầu, khẽ cười. Hải Linh y như một con gió thoảng qua vậy.

Về chỗ ngồi Tuyết Nhi lấy sách ra học nhưng sao không tập chung được, đơn giản Tuyết Nhi đang nhớ về ngày đầu tiên gặp Hải Linh...

_ Quay về 2 năm trước _

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tuyết Nhi vừa đi học thêm về, lúc cốc đạp xe trên đường Hà Nội, Hà Nội về đêm khá lạnh. Khẽ kéo chiếc áo phao lại gần mình hơn mình hơn, để tìm kiếm chút hơi ấm trong cái đêm mùa đông lại giá. Hai hàm răng đánh lập cập vào nhau, cố gắng đạp xe về nhà.

Nhà của Tuyết Nhi phải đi qua một khu phố khá tối. Tuyết Nhi mặc dù nhút nhát nhưng tuyệt nhiên cô không hề ...sợ ma. Vì vậy đi qua khu phố ấy không là gì đối với Tuyết Nhi.

Khi đi qua được nửa khu phố, tự nhiên có tiếng sắt rơi loảng xoảng làm Tuyết Nhi giật mình.

- "Hình như có đánh nhau thì phải" Tuyết Nhi nghĩ thầm.

Chẳng biết ma xui quỷ hohn thể nào mà cô nàng nhút nhát này lại ,ngó vào trong ngõ(ngõ này thuộc khu phố ấy). Đúng là ngõ ấy đang có đánh nhau thật.

Một đám thanh niên bao gồm cả trai lẫn gái. Con gái ăn mặc thì hơ hang, trai ăn mặc thì nhí nhố. Đang ra sức đánh nhau vùi dập 1 nhóm thanh niên khác.

Tuyết Nhi khẽ đẩy gọng kính. Trong mấy người bị đánh có lẽ Tuyết Nhi khá ấn tượng với cô gái tóc ngắn

xanh rêu nhất, vì cô gái ấy rất kiên cường.

Lòng nghĩa hiệp nổi lên trong cái bản tính nhút nhát của Tuyết Nhi. Tuyết Nhi đành lôi chiếc điện thoại ra bật thật to...tiếng còi cảnh sát. Cố gắng hít một hơi sâu , lấy hết sức bình sinh hét.

- CẢNH SÁT, Ở ĐÂY CÓ ĐÁNH NHAU.

Đúng như Tuyết Nhi nghĩ, lũ thanh niên chà đạp lên nhau mà chạy. Mặc dù thể nhóm bị đánh mất sức quá nên không chạy được.

Tuyết Nhi rỏ rên đến gần cô gái tóc ngắn. Rụt rè nói.

- Cậu...cậu gì ơi...!!! Cậu không ...sao chứ.

Khẽ ngẩng cổ lên nhĩ kẻ đang hỏi mình, Hải Linh trừng mắt nhìn Tuyết Nhi.

- Mà y là ai? Không phải việc của mày. CÚT

Tuyết Nhi khẽ run người.

- Nhưng..nhưng cậu...cậu và..bạn cậu...đang bị thương...tớ..

Không để cho Tuyết Nhi nói hết câu, Hải Linh đã ngắt lời một cách thô lỗ.

- Không khiến mày phải lo. CÚT.

Hít một hơi sâu lấy tinh thần, Tuyết Nhi trả lời chắc nịch.

- Không.

Hải Linh khá ngạc nhiên, thường thì khi bị dọa, vào người khác sẽ chần ai dám cãi lời Hải Linh cả.

- Đợi tớ tí nha.!!!

Tuyết Nhi nói rồi đứng dậy, nhanh nhẹn cầm balo của mình, chạy thật nhanh đến chỗ xe đạp của mình, chẳng mấy chốc đã không thấy đâu.

Nhếch miệng cười một cách khinh bỉ, Hải Linh nghĩ thầm

- "Đúng là cùng một lũ nhát chết như nhau cả"

Rồi quay sang lũ đàn em nói.

- Chúng mày đúng là một lũ vô dụng. Từ giờ phải chăm chỉ luyện tập, rõ chưa. Đừng để xuất hiện một việc nào tương tự. Nếu không chúng mày biết hậu quả rồi đây.

- Vâng...bọn em biết rồi thưa chi Hải Linh.

Lũ đàn em yếu ớt trả lời.

- Ô! Hóa ra tên cậu là Hải Linh à.

Chẳng biết Tuyết Nhi từ đâu lù lù xuất hiện, nghe răng cười tươi. Hải Linh ngạc nhiên

- Mày còn làm gì ở đây nữa???

Tuyết Nhi tiến lại gần Hải Linh, tháo chiếc balo trên vai xuống, lôi trong balo ra là hộp cứu thương. Rồi thỏ thẻ nói.

- Để...để tờ băng..cho cậu nhé!!!

Hải Linh không nói gì chỉ im lặng. Tuyết Nhi mừng thầm, vội vàng băng bó cho Hải Linh.

Cái thái độ hấp tấp, lóng ngóng của Tuyết Nhi làm cho Hải Linh phì cười.

- Tôi có ăn thịt cô đâu mà cô sợ.

Tuyết Nhi dùng băng, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ cười tươi nói

- Cậu...cười xinh!!!

Hải Linh hơi đỏ, vội quay ra chỗ khác

- Không liên quan đến cô. Lắm chuyện!!!

Tuyết Nhi cười, lại tiếp tục băng. Gắn xong, Tuyết Nhi nói.

- Tờ băng xong cho cậu rồi, tờ băng cho...bạn cậu nhé.

Tuyết Nhi băng xong, đang định đi thì tự nhiên Hải Linh cầm tay Tuyết Nhi, mặt đỏ quay chỗ khác nói.

- Cảm ơn!!! Tớ tên là Hải Linh, rất vui được làm quen, 15 tuổi.

Nói xong liền buông

tay. Tuyết Nhi khá ngạc nhiên, cười tươi rồi.

- Tớ tên là Tuyết Nhi bằng tuổi cậu.

- Ừm, Tuyết Nhi à!!! (Hải Linh lẩm bẩm rồi đột nhiên nói)- Tuyết Nhi cậu cười xinh lắm đấy!!!

Tuyết Nhi sững người lại, khuôn mặt dần đỏ lên. Tuyết Nhi ngượng nghịu vừa đi ra chỗ khác vừa nói.

- Tớ đi..đi băng...cho người...khác..đây.

Hải Linh được mẻ cười, ôm bụng cười sặc sụa làm cho Tuyết Nhi càng đỏ mặt, lúng túng hơn.

- Đó chính lần đầu tiên gặp mặt của Tuyết Nhi và Hải Linh-

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

-Tuyết Nhi,Tuyết Nhi.

Tiếng gọi của Hải Linh làm cho Tuyết Nhi bừng tỉnh khỏi ký ức đang lùa về.

Hải Linh như một con sóc, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Tuyết Nhi. Đẩy gọng kính, Tuyết Nhi hỏi Hải Linh.

-Cậu vừa đi cắntin về à, sao cậu...đi nhanh vậy!!!

Hải Linh vừa cười, vừa dơ túi ăn vặt trước mặt Tuyết Nhi hào hứng nói.

-Sao!Thấy tớ tốt không mang cả lũ ăn vặt cho cậu.

Rồi rất tự nhiên, Hải Linh kéo chiếc ghế, ngồi cạnh Tuyết Nhi,cười tươi nói với Tuyết Nhi.

-Nào, ăn chút gì đi. Suốt ngày học, đồ mọt sách.

Tuyết Nhi cười mìn nói với Hải Linh.

-Cậu cứ...ăn đi, tớ không ăn đâu.

Hải Linh trừng mắt lên nhìn Tuyết Nhi, bụng xụng nói.

-Bản cô nương , hết hơi đi mua về cho nhà ngươì, vậy mà ngươì không ăn hả..hà..hà.

Mỗi từ" hả "Hải Linh bẹo vào cái má trắng mền của Tuyết Nhi.Tuyết Nhi đau nhẹ nhưng mặt méo xẹo đi.

- Hức hức, huhu, ậu a o ó i à(cậu tha cho tớ đi mà),

Hải Linh thấy mình hơi quá tay, liền thả tay ra.Lôi trong túi đồ ăn mấy cái bánh, đút cho Tuyết Nhi ăn , dỗ dành.

-Ngoan !!!Ăn đi cho chóng lớn.Tớ "xuong".

Tuyết Nhi sụt sùi gật gật cái đầu, trông đến là đáng yêu, đến mức mà Hải Linh lại bẹo cho Tuyết Nhi một cái.Hải Linh liên tục đút thức ăn cho Tuyết Nhi. Khiến cho Tuyết Nhi bị sặc.Hải Linh vội vuốt lưng cho Tuyết Nhi đưa cho Tuyết Nhi cốc nước ép hoa quả.Ăn năn nói.

-Xin lỗi nhé,hại cậu rồi!!!

Tuyết Nhi thấy đôi mắt ái ngại ủa Hải Linh.Đành nén đôi mắt long lanh nước vì...bị sặc nở một nụ cười tươi nhất có thể.

-Không...không sao, không phải lỗi của cậu.

Thấy Tuyết Nhi cười, Hải Linh cũng ăn tâm được phần nào.

Hải Linh rất thích ngắm khuôn mặt dễ thương của Tuyết Nhi(không phải bị les đâu nhá><) rồi.. chợt nhận ra.Thấy Hải Linh cứ nhìn chăm chăm vào mặt.Tuyết Nhi nghiêng cái đầu hỏi Hải Linh.

-Mặt tớ có"nhỏ nhỏi" à.

Phì cười trước câu hỏi rất chi là ngốc nghếch của cô bạn thân , Hải Linh nói.

-Ừm...Sao tớ chưa thấy cậu tháo kính bao giờ nhỉ.Đây là kính không độ mà.Bình thường Tuyết Nhi của tớ đã "siêu " xinh , nếu tháo kính chắc là"siêu của siêu"xinh luôn.

Mặt Tuyết Nhi tái mét,cười gượng gạo, giọng lắp bắp.

- Ừ.. ừ...đúng là ...tớ ..tớ không...không bị..cận...Nhưng tớ không thể tháo kính được.

Tuyết Nhi nói mấy câu cuối chặc nịch.Khiến cho Hải Linh rất ngạc nhiên, đành vậy,nhún vai,Hải Linh nói

-Vậy thì, một lúc nào đấy cậu nhớ cho tớ xem mặt"mộc" của cậu nhé.

Tuyết Nhi cười thật tươi, gật đầu-"Cảm ơn cậu đã hiểu cho tớ, cậu là người bạn tốt nhất của mà tớ có, cảm ơn cậu Hải Linh" Tuyết Nhi nghĩ thầm.

Hải Linh thấy Tuyết Nhi cười cũng cười theo. Miễn là Tuyết Nhi vui thì bảo Hải Linh làm gì cũng được.

Ánh nắng của những ngày xuân chiếu lên đôi bạn thân đẹp lung linh y như một bức tranh kiệt tác vậy....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Vì hôm nay là thứ 7 nên tất cả các học sinh ở trường kí túc xá chỉ học 3 tiết đầu sau đó được về nhà, nghỉ chiều và thứ 2 sẽ quay lại trường học như bình thường.

Tuyết Nhi lấy chiếc xe đạp điện của mình ra và đi bộ trên sân trường (Trường đã cho tan học). Bên cạnh là Hải Linh đang lễo đөө theo sau.

- Đi mà... Tuyết Nhi, cậu cho tớ đi chơi với. Về giờ chán chết.

Nếu nhìn Hải Linh lúc này sẽ chẳng nghĩ rằng đây là đại ca khét tiếng, bởi vì nhìn Hải Linh lúc này hết sức đáng yêu. Tuyết Nhi phì cười, cốc nhẹ vào đầu Hải Linh.

- Tớ bảo rồi! Tớ không đi chơi. Tớ về nhà mà!

- Thì cho tớ về nhà cậu chơi...

Hải Linh vẫn cố chấp đáp. Tuyết Nhi dừng xe lại, giọng quả quyết.

- Không được! Giờ cậu phải về, mai chủ nhật bọn mình đi chơi, cậu xem xe nhà cậu đến đón kìa.

Vừa nói Tuyết Nhi chỉ một chiếc xe ô tô cách đây không xa. Chẳng tí quan tâm nào đến chiếc xe, Hải Linh sáng tròn mắt.

- Cậu nói sao, chủ nhật cậu dẫn tớ đi chơi ư, tớ có nghe nhầm không, lần đầu tiên đây nha, trước giờ toàn tớ ép cậu đi thôi à.

- Thì... thì thoảng phải đi hít thở bầu không khí trong lành chứ.

- HURE, yêu cậu nhất.

Hải Linh vui đến mức ôm chầm lấy Tuyết Nhi, cũng phải thôi rủ được một sách đi chơi như Tuyết Nhi là cả một điều kì diệu rồi mà đây là Tuyết Nhi rủ đi chơi, đây thật sự.... là kì tích.

Đến cổng trường, Hải Linh tạm biệt Tuyết Nhi. Không ngừng nhắc đi nhắc lại mai đi chơi, đến nỗi mà Tuyết Nhi phải phì cười gõ nhẹ vào đầu cô bạn thân.

- Được rồi! Cậu về đi mai

gặp lại.

Tuyết Nhi mỉm cười nhẹ nhàng.

- Nhớ mai đừng quên.

Hải Linh vẫn cố nhắc lại lần nữa sợ cô bạn thân quên hện.

- Rồi rồi,... yên tâm tớ không thất hứa đâu.

- Tiểu thư Hải Linh, tình yêu của anh <3

Cả hai đều quay lại, Hải Linh chán nản xen lẫn bức tức nói.

- Thảo nào, tôi lạnh hết cả sống lưng không biết chuyện gì sắp xảy ra. Hóa ra là do ANH. ANH ĐẾN ĐÂY LÀM GÌ. CÚT NGAY CHO KHUẤT MẮT TÔI.

- Hải Linh "cưng" sao em nỡ đối xử với anh như thế, anh phải bỏ bao nhiêu công việc quan trọng để đến với em. Nỡ lòng nào em phũ phàng như thế.

Đó là Hoàng Sơn, người hàng xóm vô cùng đáng ghét.. à khoan... vô cùng "đáng yêu" của Hải Linh. Hoàng Sơn có khuôn mặt vô cùng baby, mặc dù

hiện tại Hoàng Sơn 24 tuổi.Nhưng nếu bạn cứ thử đi nói thật tuổi của anh chàng này ra sẽ nhận được cái lắc đầu và nói.

-Gi cậu ta mà 24 tuổi á,là học sinh cấp 3 chứ.

Phải Hoàng Sơn sở hữu một khuôn mặt hoàn mĩ baby,là khuôn mặt bất cứ ai cũng sẽ nói là thanh niên 17,18 body thì khỏi nói chuẩn mn..nn khỏi cần chỉnh,cao 1m80.Hiện đang là giám đốc của một công ti lớn.

-Chào anh.(Tuyết Nhi lễ phép chào)

-A!Chào bé Nhi,em đang chuẩn bị về à.

-Vâng(Tuyết Nhi khẽ cười)

-Này!này!anh bận công việc vậy mà vẫn đến đón tôi lòng tốt đó tôi xin nhận giờ việc anh cần làm làCÚT NHANH VÀ LUÔN.

Hải Linh trừng mắt lên nhìn Hoàng Sơn trong lòng nóng như lửa.

-Ui!Ui!Hải Linh"cong"trông em tức giận thật đáng yêu,làm người ta chỉ muốn "mì" cho một cái.

-Này thì.. "MÌ" NÀY.

Siết bàn tay thành nắm đấm ,Hải Linh lấy hết sức đấm thẳng vào mặt Hoàng Sơn. May mắn Hoàng Sơn tránh được chỉ bị sọt qua da, chứ cú đấm ấy mà thẳng mặt thì coi như xong.

Tuyết Nhi cười khỏ, cặp đôi này mà gặp nhau là y có bên nóng và bên lạnh.

Hoàng Sơn giọng sùt sùi.

-Hải Linh cong,sao em nữ đánh anh mạnh thế.Nhờ may sau này anh xấu trai em phải chịu trách nhiệm đấy.Nhưng..(mắt hình trái tim)...anh thích lắm...à cái đấy có tính là "mì" không???

Nói xong,Hoàng Sơn chớp chớp đôi mắt...giả nai

-TÊN BỆNH HOẠN.

Hải Linh lập tức cho thêm Hoàng Sơn một cú đá nữa..nhưng lần này là vàođúng chỗ hiểm

Khiến cho Hoàng Sơn ngã luôn, giọng run run đủ phát cho Hải Linh nghe.

- Hải...Linh...em làm vậy ..là mất giống đấy..sau này...có con là sao...cái đấy ...tại em hết...

Lần này thì miễn bàn Hoàng Sơn đã chọc đúng vào tổ ong trên đầu Hải Linh bỗng mọc thêm hai cái sừng,nụ cười thì có thể nói ác nhất có thể..hít một hơi để lấy lại bình tĩnh,Hải Linh liền dơ chân đạp túi bụi Hoàng Sơn miệng không ngừng gầm gừ.

-Cho chết, mau chết đi cho nó đỡ chật đất!

Hai bên đường toát mồ hôi lạnh không ai dám vào can, đại gì, đang máu dồ đến não thế kia cẩn thận không nó cho một choảng là đi đòi nhà ma luôn(nó ở đây là chỉ Hải Linh)

Tuyết Nhi cười,chuyện này cô gặp là bình thường, có lần Hải Linh còn đánh Hoàng Sơn tới mức phải vào viện mắt mấy tháng trời,như thế này đã thấm gì.Khoác chiếc balo lên vai, leo lên xe Tuyết Nhi vẫy tay nói.

-Giao "vợ" lại cho cho anh nhé, em về trước đây.

Nói rồi Tuyết Nhi chuồn thẳng.

- TUYẾT NHI.

Hải Linh hét lên ai oán. Ai mà ngờ cô bạn thân lại đi phản bội ủng hộ cái tên bệnh hoạn này chứ.Không thể chấp nhận được.

Nhờ ơn Tuyết Nhi mà Hoàng Sơn thoát khỏi sự tra tấn của Hải Linh.Nhưng không xi nhê. Tình yêu phải làm cho nhau đau(_ _) thì nó mới sau đậm nồng nần được,phải có chút hương vị của cuộc sống.Đấy là quan niệm tình yêu của Hoàng Sơn.

Khẽ lồm cồm bò dậy, lấy tay phui đi lớp bụi đường, những hạt bụi ấy như những hạt kim tuyết lấp lánh vậy,nhẹ nhàng nâng bàn tay trắng nõn như nâng một bông hoa hồng, khẽ hôn nhẹ vào đôi tay ấy.

☐Đạt chuẩn soái ca☐

Ánh mắt quuyền rũ, đầy lịch lãm. Hoàng Sơn nhẹ nhàng nói.

- Anh xin đáp trả lại "mì" vừa rồi! Hải Linh cùng em có yêu anh không? em đồng ý lấy anh nhé! Ông em cũng đồng ý rồi. Ý em sao. Anh có thể chờ, em yên tâm, anh có thể đợi em đến mãi mãi về sau Hải Linh cùng của anh<3

Mọi người "ồ" lên, ai ai cũng ngưỡng mộ cô gái ấy, ước ao được như vậy và cũng ai bảo ai họ cùng hô lên.

- ĐỒNG Ý ĐI! ĐỒNG Ý ĐI!

Hải Linh đỏ mặt vì... TỨC. Lại mấy cái trò ngôn tình nhạt nhẽo này. Nhếch miệng lên cười lạnh.

- HA HA, Anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không, anh có thích xuống địa ngục không (Hải Linh gần từng chữ).

- A! Có phải nếu xuống đây, anh và Hải Linh cùng sẽ là tổ chức đám cưới linh đình ở đây phải không? Ui Ui! Hải Linh cùng anh không ngờ em lại tình cảm thế đây. Anh thích lắm cứ tiếp tục phát huy.

Hoàng Sơn trả lời tình bơ, thậm chí còn tỏ ra hạnh phúc nữa chứ.

- ĐỪNG CÓ MÀ ẲN DƯA BỎ!!!

Hải Linh đâm cho Hoàng Sơn túi bụi, chắc hẳn sau lần này Hoàng Sơn sẽ không ra khỏi giường một thời gian mất. Mọi người xung quanh toát mồ hôi lạnh, tản dần ra. Hai bên đường liên tục có đèn flash chụp nháy liên tục. Ngày mai thế nào cũng có nhưng tin lá cải như:

- "Giám đốc Hoàng Sơn tỏ tình lần thứ n nhưng vẫn bị tiểu thư Hải Linh từ chối phũ phàng" hay..

- "Cuộc tình giữa giám đốc Hoàng Sơn và tiểu thư Hải Linh đang hồi gay cấn" hoặc..

- "Mặc dù bị từ chối nhưng giám đốc Hoàng Sơn không từ bỏ vẫn đang hâm nóng tình yêu của tiểu thư Hải Linh"...v..vv...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Quay về với Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi đi thong thả trên con đường Hà Nội đầy tấp nập, dù sao trường cho nghỉ khá sớm nên Tuyết Nhi cũng không vội vàng vội vã. Chìm đắm trong những suy nghĩ của chính mình.

- "I just want to breathe now, not liking this night, I just want to wake up, 'cause nothing seems right, But now I'm just trapped here, not even alive, Don't wanna be lonely, just wanna be yours. Why is it dark without you here, a place without you with me? This thought is scaring me, leaving me in ruins, Come save me now, 'cause I can't seem to save myself, save myself. So come and listen to my heart, It's calling out to you when we're apart, When I'm alone and in the dark, You're the only one who'll light it up. So won't you hold my hand and save me, save me, I need your love before I fall, fall. So won't you hold my hand and save me, save me, uh oh. So won't you hold my hand and save me, save me, I need your love before I fall. So won't you hold my hand and save me, save me, Love before I fall"

Tiếng nhạc chuông điện thoại kéo Tuyết Nhi thoát khỏi suy nghĩ.

Tuyết Nhi vội vàng lôi chiếc điện thoại ra, hóa ra là mẹ gọi

- Mẹ ạ. Có chuyện gì không mẹ.

- Con tan học chưa?

- Dạ rồi ạ. Con đang trên đường về đây.

- Ừ. Hôm nay bố mẹ có việc không về ăn cơm được, anh con thì đang tham gia một sự kiện gì đó ở trường đại học. Vậy nên con chịu khó ăn cơm một mình nha.

- Vâng. Bố mẹ về sớm nha.

Tắt điện thoại, Tuyết Nhi đi thẳng ra chợ, cô không chọn siêu thị vì Tuyết Nhi nghĩ chợ sẽ có đồ tươi ngon hơn.

Sau một hồi mua rất nhiều đồ linh kinh, cuối cùng Tuyết Nhi cũng về được tới nhà. Lục trong túi lấy chiếc chìa khóa để mở cửa thì bác An (người hàng xóm cạnh nhà Tuyết Nhi) đang quét cổng cười hỏi Tuyết Nhi.

- Cháu mới đi học về à Tuyết Nhi.

- À vâng! Cháu chào bác.

Tuyết Nhi lễ phép trả lời.

Bác An nhìn đồng hồ của Tuyết Nhi cười hiền nói.

- Cháu vừa đi chợ về à?

- Vâng, hôm nay bố mẹ cháu đi vắng nên cháu phải đi chợ.

- Con bé này đảm đang nhỉ.

Được bác An khen, Tuyết Nhi đỏ mặt, vội vàng nói.

- Dạ, thôi cháu xin phép vào nhà trước ạ.

- Ủ! Thôi vào nhà nấu cơm không muộn đấy.

- Vâng.

Tuyết Nhi đang định vào trong nhà thì chợt bác An nói.

- À! Tuyết Nhi này, khu nhà mình vừa có mấy thanh niên vừa ầu đả xong, mặc dù công an đã giải quyết xong xuôi rồi nhưng không có việc gì thì cháu đừng ra ngoài nhé.

- Vâng cháu cảm ơn bác.

Sau khi cất xe, Tuyết Nhi lấy đồ mang đến trước cửa, đang định khóa cửa thì tự nhiên Tuyết Nhi nghe thấy tiếng rên khe khẽ ở ngoài vườn. Tuyết Nhi ban đầu nghĩ, chắc là mèo nhà ai đó vào nhà mình thôi, nên vẫn mở cửa.

Mở xong, đang định đi vào, tiếng rên ấy lại to hơn. Tuyết Nhi vội cầm cái chổi quét nhà rón rén đi ra vườn. Đứng nép ở tường, nhìn lên lút.

- Có ai đâu, làm mình hết hồn.

Tuyết Nhi thở phào nhẹ nhõm, đang toan bước đi thì tiếng rên ấy lại phát ra từ đám hoa hồng và hoa tường vi. Lấy hết can đảm Tuyết Nhi từng bước tiến lại gần.

Tuyết Nhi suýt hét thất thanh.

Một cậu con trai đang nằm bất tỉnh, người toàn máu.

- "Khu nhà mình vừa có mấy thanh niên vừa ầu đả xong, mặc dù công an đã giải quyết xong xuôi rồi nhưng không có việc gì thì cháu đừng ra ngoài nhé."

Tiếng bác An như vang lên trong đầu Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tuyết Nhi là một cô gái tốt bụng, vì vậy nhìn thấy chết mà không cứu không phải là Tuyết Nhi. Loay hoay một lúc, Tuyết Nhi cũng vác được cái thân hình 1m80 vào trong nhà.

Đặt cậu ta lên ghế sofa, Tuyết Nhi vội vàng xử lý vết thương. Khi sờ tay lên trán của cậu ta, Tuyết Nhi giật mình rụt tay lại.

- Sốt cao quá.

Tuyết Nhi lập tức chạy đi lấy thuốc và cố gắng gượng ép cho cậu thanh niên uống thuốc.

Thật ra từ bé, Tuyết Nhi được bố mẹ dạy cho cách chăm sóc mình khi ốm đau, đồng thời Tuyết Nhi cũng rất yêu thích nghề y nên nhưng gì liên quan đến thuốc thang hay băng bó, thật sự Tuyết Nhi rất giỏi.

Mùi thức ăn quynh rữ đã khiến cho Thiên Vũ tỉnh giấc. Nặng nề kéo hàng mi, ánh sáng khiến cho cậu phải nheo mắt lại vì chưa quen .

Đảo đôi mắt xung quanh, đây là đâu, sao mình lại ở đây. Hàng loạt câu hỏi cứ hiện ra trong đầu Thiên Vũ. Khẽ cử động nhẹ, Thiên Vũ bỗng nhận mặt. Sao toàn thân lại đau thế này, đã thế lại băng bó khắp mình nữa chứ.

- "Mình nhớ rồi, chết tiệt, Hùng. Mạnh chúng mày chờ đấy, dám đánh lên tao. Tao sẽ cho chúng mày nhớ cái tên Thiên Vũ suốt đời"

Thiên Vũ nghiêng rặng tức giận, nghĩ thầm

Giờ mới để ý có người. Một cô gái ư? Mái tóc mượn mà được kết gọn gàng, bộ quần áo giản dị nhưng dường như càng tăng thêm sự dễ thương của cô gái đó. Tiếc thay, khuôn mặt lại quay đi, làm cho Thiên Vũ không thấy được khuôn mặt. Đành phải lên tiếng.

- Xin... lỗi.

Tuyết Nhi giật mình, đang lúy húy cầm dao làm việc tí nữa thì vào tay. Phù ! Nguy hiểm quá. Tuyết Nhi quay đầu lại.

- Ừm... tỉnh rồi à!

- Cô bé! cho hỏi đây là đâu vậy." Oa! đáng yêu quá" Thiên Vũ nghĩ thêm khi nhìn thấy khuôn mặt của Tuyết Nhi.

- " Cô bé, cô bé, ..., cô bé" cái tiếng Thiên Vũ như đâm xuyên qua đầu của Tuyết Nhi.

- "Cái gì! Nhìn mặt mình giống cô bé lắm sao"

Thầm tức giận trong lòng, nhưng vốn tính nhút nhát nên Tuyết Nhi chỉ nghĩ thế thôi làm sao dám động thủ được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Thấy Tuyết Nhi im lặng, Thiên Vũ không khỏi ngạc nhiên, trong đầu cậu nghĩ thầm

- "Dám im lặng sao, hờ hờ coi như hôm nay cô bé may mắn, anh sẽ cho bé thưởng thức 'mỹ nam kế' "

Thiên Vũ liền nở nụ cười sát gái, và nháy mắt. Mặc dù đang rất mệt.

Đặc cốc nước xuống bàn, Tuyết Nhi lướt qua Thiên Vũ hờ hững

- Mất cậu bị tật hay sao mà cứ nháy mắt suốt vậy.

Thiên Vũ đau khổ khóc không ra nước mắt, nụ cười quần hút, cái nháy mắt sát gái đẹp lung linh thế kia mà bị gọi là tật sao. Thật đáng lòng mà.

Trước khi đi vào trong nhà, Tuyết Nhi như nhớ ra điều gì đó quay lại nói.

- Cậu không dùng "mỹ nam kế" với tôi được đâu. Tôi..tôi không mê trai đẹp. À..vội lại đừng ngạc nhiên khi tôi biết, vì khuôn mặt cậu đã lộ rõ, không quá khó để nhận ra.

- " Hả! thời này mà còn thanh niên nghiêm túc không mê trai đẹp hả. Không..không chắc chắn là không phải. Có khi nào dạo này đánh nhau nhiều quá mình bị lút nghề rồi chăng."

Khi Thiên Vũ còn đang mãi đắm chìm nhớ lại những chiêu kế sát gái mà hồi trước cậu đã dùng mà chẳng hề hay biết Tuyết Nhi xuất hiện lúc nào.

Đặt tô cháo nóng xuống, hương thơm tỏa ra khiến cho Thiên Vũ thoát khỏi mấy cái chiêu thức sát gái vớ vẩn mà cậu đang nghĩ. Tuyết Nhi nhẹ nhàng ngồi sang ghế đối diện.

- Cậu..ăn đi!

Thiên Vũ tròn mắt ngạc nhiên.

-Cô bé,nấu cho tôi sao !

Tuyết Nhi không nói gì chỉ gạt đầu,cầm cốc nước lên uống.

Thiên Vũ cầm đũa lên, giọng đầy cảm động.

-Cô bé tốt bụng quá,có phải thấy tôi đẹp trai quá nên cô bé đích thân nấu cho tôi phải không ?Đừng ngại,tôi biết mà,đứa con gái nào nhìn tôi cũng "yêu" ngay thôi.Đừng ngại,đừng ngại!!!

Thiên Vũ vừa nói xong, khiến cho Tuyết Nhi đang uống nước suýt phụt hết ra,may sao chỉ bị sặc nhẹ.

Vừa ho,vừa trừng mắt lên nhìn Thiên Vũ. Không thể tin nổi,sao anh ta có thể tự sướng cao như thế chứ.Còn kẻ gây rối thì thân nhiên như không có chuyện gì thậm chí còn giả ngây thờ hỏi.

-Cô bé,có sao không ?Đừng kích động,cứ từ từ rồi lát tôi cho selfie cùng làm cái ảnh để kỉ niệm.

Sau một tràng ho,Tuyết Nhi nuốt ngược lại để lấy lại hơi thở đều.Quả thật, Tuyết Nhi không còn lời nào để nói với anh chàng có mức tự sướng cao như vậy

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Được, được Tuyết Nhi nhìn.Nhẹ giọng nói với Thiên Vũ.

-Cậu ăn đi kéo nguội...

Thiên Vũ đang đắc ý, sau khi thấy Tuyết Nhi nói xong lại thấy mình đối cùn cào hơn, chẳng tí khách sáo nào, Thiên Vũ liền nhanh chóng cầm đũa "gắp cháo" .

Tuyết Nhi ôm bụng cười chẳng để tâm đến hình tượng gì cả, cái tính nhút nhát kia cũng chẳng biết đi đâu rồi.

Trên mặt Thiên Vũ xuất hiện vài vạch đen.

-Cô bé...Tính chơi tôi hả ?

Sau khi cười đến nỗi hoa cả mắt xong, Tuyết Nhi nghĩ mình trên cũng hơi ác thật, dù gì anh ta cũng đang ốm...đành vậy cô sẽ không chấp nữa. Khẽ thờ dài, cô liền đi vào bếp lấy cho Thiên Vũ một cái thìa mà không biết rằng có một nụ cười thoáng qua.

Giải quyết xong tô cháo, Tuyết Nhi đưa cho Thiên Vũ mấy viên thuốc. Xử lí xong đồng thuốc mà Tuyết Nhi đưa cho, Thiên Vũ đứng dậy, vươn vai, tươi cười nói.

-Cảm ơn cô bé, à, cô bé lớp mấy rồi, để tôi đoán nha, ừm..., học lớp 7 phải không.

Giờ lại đến lượt Tuyết Nhi xuất hiện mấy vạch đen trên khuôn mặt.

-"Học lớp 7, học lớp 7..."

Cái giọng ấy cứ thể đâm xuyên qua đầu của Tuyết Nhi.Thật sự, cô giận lắm rồi, giọng nói mặc dù nhỏ nhưng trong đó chứa cả "lừa" nữa.

-Tôi...tôi không phải..cô bé.Tôi học lớp 11 rồi. Chỉ cần một năm nữa là ..tôi đã là công dân thực thụ rồi đấy nhé.

Thiên Vũ thấy Tuyết Nhi tức giận không khỏi phì cười, cô bé không khác gì chú mèo nhỏ đang xù lông vậy thật đáng yêu.

-Thì ra học lớp 11 à, cô bé gọi là anh nhé. Anh hơn cô bé 1 tuổi, và hiện nay cũng là một "công dân thực thụ" rồi. Tên anh là Thiên Vũ. Cô bé thấy tên anh đẹp không, đẹp đúng không ? Anh biết mà. Tên đẹp y như chủ của nó vậy.

Chẳng cần Thiên Vũ nói hết, Tuyết Nhi lăm bắm nói nhỏ.

-Đẹp...đẹp..đẹp cái con khi khô.

-Hử ! bé con nói xấu gì anh đấy.

Thiên Vũ mặc dù trong lòng muốn cười lắm nhưng giả bộ nói giọng bức tức. Thiên Vũ chưa thấy ai to gan như cô bé.

Tuyết Nhi toát mồ hôi, giọng lí nhí.

-Không...không có gì.

(Trong đầu thầm nghĩ)-" Tai gì mà thính thế".

Tuyết Nhi bỗng đỏ mặt, luống cuống. Chẳng nói gì, một tay liền đẩy Thiên Vũ đi ra phía cửa. Giọng ngập ngừng.

-Thôi ! Cũng muộn rồi mong anh về cho.

Khá ngạc nhiên với thái độ của Tuyết Nhi, nhưng Thiên Vũ cũng đành chấp nhận thôi. Dù sao Thiên Vũ cũng là "khách không mời mà đến" bị chủ nhà đáng yêu đuổi cũng đâu có gì sai. Nếu vào người khác, chắc người ta tưởng trộm khéo đánh anh thêm ấy chứ.

Quay lại, Thiên Vũ xoa nhẹ đầu Tuyết Nhi cười cười nói.

-Cảm ơn cô bé, anh nhất định sẽ trả ơn cô bé sau. Với lại nhớ lời anh này, sau này nếu gặp trường hợp như anh, thì nhớ không được giúp đâu nhé. May anh là người tốt chứ nếu vào người xấu...chắc...không thể lường trước được kết quả đâu. Thôi anh về đây. Bye nhé bé con.

- " Anh là người tốt cái gì, người xấu thì có "

Tuyết Nhi nghĩ thầm, cố gắng " vịn vịn " ra nụ cười gạt đầu chào, rồi nhanh chóng chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh.

- " Hix ! Số mình nhọ thật, sao ' bà dì ' đến đúng vào ngày hôm nay, mình nhớ không nhầm thì vài hôm nữa ' bà dì ' mới ghé qua mà. Mà chẳng biết anh ta có để ý không, thật đúng muốn chui xuống cái hố nào đó chết quách cho xong "

Tuyết Nhi than thầm, nước mắt lòng dòng.

Còn về phía Thiên Vũ vừa đi bộ vừa cười.

-Hóa ra...khụ khụ..cô bé có " khách quý " đến thăm. Haha chả trách đuổi người nhanh như vậy.

Nhớ lại cái khuôn mặt nhăn nhó đang xấu hổ thật khiến cho người ta nực cười mà..ha ha.

Người đi đường cứ liếc nhìn Thiên Vũ, thờ dài lắc đầu ngán ngẩm.

-Mặt đẹp trai thế kia mà bị điên, thật đúng phí tài nguyên của quốc gia(- -")

Cười được một lúc, Thiên Vũ ung dung rút tay vào túi quần, tay còn lại theo thói quen khẽ xoa mái tóc đỏ rực của mình rồi tung lên, nghĩ thầm.

- " Quên mất không hỏi tên cô bé rồi " "

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sáng hôm sau, 7 giờ sáng Tuyết Nhi đã được Hải Linh hò ỉnh ỏi. Sau khi chào bố mẹ, Tuyết Nhi lái xe còn Hải Linh đợi ngoài cổng.

Khi ra đến cổng, Tuyết Nhi ngạc nhiên hỏi Hải Linh.

- Tổ tưởng..có..2 đứa mình...đi thôi.

- Hê nhỏ ! bé Nhi. (Hoàng Sơn cười tươi như hoa với Tuyết Nhi).

Hải Linh đau lòng cười khổ, giọng mỉa mai.

- Tổ có muốn vậy đâu, hix, ông nội tổ bắt cho anh ta đi cùng nếu không thì sẽ không cho tổ đi chơi. (Quay sang lườm Hoàng Sơn)- Còn anh nữa ! Ai khiến anh gọi ý cho ông tôi làm gì. Lại còn bám như con sam nữa chứ. Chẳng nhẽ công ti anh phá sản rồi hay sao mà lúc nào cũng bám lấy tôi vậy.

- Hải Linh "cung", em nữ lòng nào đối xử với chồng em như thế. Yên tâm, làm sao công ti anh phá sản được cơ chứ, phá sản thì sau này lấy tiền đâu mà nuôi em...Nhưng công nhận, Hải Linh tức giận vô cùng..vô..vô cùng đáng yêu.

Hoàng Sơn mặt dày cười cố ý kéo dài chữ " vô cùng ".

Hải Linh nhìn Hoàng Sơn ánh mắt đầy đe dọa.

- Ai khiến anh nuôi tôi với lại anh là chồng tôi bao giờ, muốn chết không.

- Hơ Hơ ! Ông nội em đồng ý cho anh cưới em rồi, không những vậy em cũng hứa với anh rồi mà. Đừng nói là em muốn nuốt lời nhé. Không ! Anh không biết đâu Hải Linh cũng bắt đền em đấy.

- Anh muốn chết không, trẻ con 5 tuổi hứa mà nhớ tận bây giờ á. Lúc đấy tôi mới 5 tuổi thôi. Nghĩ lại tôi chỉ muốn đánh cho anh một trận, hừ , lần đấy chẳng qua anh lưu manh giờ cho nên tôi mới phải hứa như vậy.

-Ủa!(Hoàng Sơn giả ngây thơ) Chuyện gì nhỉ sao anh chả nhớ gì cả, nói tóm lại là sau này em phải lấy anh.

- Hai người ồn ào quá, trật tự để người khác đọc sách.

Một giọng lạnh lùng vang lên, cắt đứt cuộc đấu võ miệng của Hải Linh và Hoàng Sơn.

Lập tức không khí rơi vào im lặng. Tuyết Nhi giật mình mới nhận ra ở đây có thêm người, rụt rè trốn sau lưng của Hải Linh giọng thò thè.

- Hải Linh...ai vậy.

Biết tính nhút nhát của cô bạn chẳng thay đổi tạo nào, Hải Linh thờ dãi, nói.

- Anh ta là Gia Huy, em họ của Hoàng Sơn. Anh ta học lớp 12 ở trường mình đấy.

Gia Huy quay sang nhìn Tuyết Nhi, gật đầu thay cho lời chào rồi cúi đầu đọc sách tiếp.Hải Linh chán nản nói.

- Haiz, anh ta giống hệt cậu chăm chỉ đọc sách. Đúng là một sách như nhau.

Gia Huy ngẩng đầu liếc nhìn Hải Linh rồi cúi xuống đọc sách tiếp, giọng nhàn nhạt nói.

- Hải Linh, ở gần đây có cái hồ đẹp lắm, có muốn xuống thử bơi không.

Chẳng hẹn trước Hải Linh thoáng rùng mình. Hải Linh biết Gia Huy nói là làm được, tốt nhất là không nên trêu chọc tăng băng này, nếu không bị đìm lúc nào không hay. Cười lấy hai tiếng, kéo Tuyết Nhi lại đến chỗ Gia Huy. Hào hứng nói.

- Đây là Tuyết Nhi, bạn thân em.

Tuyết Nhi rất nhát khi gặp người lạ, liền cúi mặt xuống, giọng lí nhí.

- Chào..anh..em tên là..Tuyết Nhi.

Gia Huy gật đầu thay cho lời chào.

-" Tuyết Nhi sao! Rất dễ thương "

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Bốn người lang thang chơi đến tối. Hoàng Sơn thì cứ bám dính lấy Hải Linh đến nỗi Hải Linh đạp cho mấy lần rồi mà mặt dày dính hơn cả keo. Miệng thì luôn nói.

- Hải Linh cũng đây có được coi là hẹn hò không.

Đến tận lúc về, Hoàng Sơn hào phóng nháy mắt với cậu em họ, nói Gia Huy đưa Tuyết Nhi về, còn mình thì kéo Hải Linh tiếp tục " tăng hai " buổi hẹn hò.

Gia Huy hờ hững nói.

- Đi nào, Tuyết Nhi.

- V..âng.

Tuyết Nhi nhút nhát gật đầu. Ánh mắt đầy ái ngại khi nhìn cô bạn thân Hải Linh đang gồng mình lên ra sức đập Hoàng Sơn. Đến khi Gia Huy kéo đi mới thôi

Về đến nhà, Tuyết Nhi cúi đầu cảm ơn Gia Huy, giọng lí nhí.

- Cảm ơn..anh đã đưa em về.

Mỉn cười nhàn nhạt, Gia Huy khẽ xoa đầu Tuyết Nhi.

- Được rồi, em vào nhà đi, tôi phải về rồi.

Mái tóc gọn gàng của Tuyết Nhi bị Gia Huy xoa rối tung lên. Tuyết Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu tròn xoe mắt nhìn Gia Huy, khuôn mặt dần đỏ lên. Cũng phải thôi bởi Tuyết Nhi rất ít khi tiếp xúc với người lạ, nhất là người khác giới. Tuyết Nhi lúng túng đáp.

- Vây...vây anh về cẩn thận.

Nói xong, Tuyết Nhi vội vàng chạy thật nhanh vào trong nhà, khuôn mặt đỏ ửng.

Gia Huy sững người, vừa rồi..., vừa rồi có phải anh bị nhanh mắt một nhịp tim không nhỉ. Cái đôi mắt to tròn, ngây thơ, trong sáng ấy đang như xoáy sâu vào trong tâm trí của Gia Huy. Nở một nụ cười, bóng Gia Huy dần biến mất.

Tuyết Nhi quay lại trường học, mọi chuyện vẫn diễn ra như cũ. Trừ mỗi việc, Tuyết Nhi thỉnh thoảng gặp Gia Huy trong trường, Gia Huy chỉ mỉm cười gật đầu. Và mỗi lần gặp Gia Huy càng tăng lên thì phải hay cũng có thể do Tuyết Nhi tưởng tượng chăng.

Đúng là dạo này Gia Huy hay có ý đi qua cửa lớp Tuyết Nhi, gặp ở sân trường, cắntin hoặc kí túc xá. Đến chính Gia Huy cũng không biết mình bị sao nữa. Đơn giản là anh từ buổi gặp ấy rất muốn gặp Tuyết Nhi để nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ đến đáng yêu.

Dần dần, Gia Huy bước vào cuộc sống của Tuyết Nhi đến lúc nào không hay.

Sáng, chiều, tối lúc nào cũng gặp mặt. Đương nhiên là có sự xuất hiện của Hải Linh đi cùng. Nhưng thỉnh thoảng cũng chỉ có hai người đi dạo thôi.

Và hôm nay cũng vậy, Gia Huy lặng lẽ đi kế bên Tuyết Nhi, Hải Linh hôm nay có việc đột xuất nên xin nghỉ phép về nhà một hôm. Đương nhiên trước khi đi Hải Linh đã giao Tuyết Nhi cho Gia Huy chăm sóc mới đi được. Khởi nói Gia Huy vui vẻ nhận lời luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Con gió nhẹ thoảng qua, làm dịu đi cái nóng của gần mùa hè, trắng lên cao chiếu ánh sáng nhàn nhạt.

Tuyết Nhi và Gia Huy từng bước đi dạo trong khu vườn hoa của trường. Khu vườn của trường là nơi yêu thích của học sinh, cứ tối đến học sinh đến đây hóng gió, gặp gỡ bạn bè hoặc kết bạn...

Thấy Tuyết Nhi có vẻ mỏi chân, nhưng không dám kêu ca gì, Gia Huy mỉm cười, thật là..., gặp quyển sách đang đọc dở, xoa đầu Tuyết Nhi nói.

- Nào, chúng ta đến ghế đá đằng ngòai nghỉ nào.

Quen với hành động xoa đầu của Gia Huy nên Tuyết Nhi không còn mấy ngạc nhiên như trước. Ngược đôi nhìn Gia Huy. Biết Gia Huy lo lắng cho mình. Tuyết Nhi nói

- Nhưng..đang đi dạo mà anh, thôi..em sao đâu..cứ đi tiếp đi ạ.

Ánh trăng chiếu lên đôi mắt của Tuyết Nhi khiến cho đôi mắt ấy như được ưu ái gần được ngàn ngôi sao trông thật diễm lệ. Tuyết Nhi chính là hiện thân cho nét đẹp của con gái Á Đông xinh đẹp, hiền dịu như chính ánh trăng kia.

Khẽ đỏ mặt, Gia Huy vội quay ra hướng khác để Tuyết Nhi không nhìn thấy khuôn mặt của mình. Gia Huy rất thích đôi mắt của Tuyết Nhi, một đôi mắt

thật đẹp.

Ho khan vài tiếng, Gia Huy trực tiếp kéo Tuyết Nhi vào ghế ngồi, hai người lại rơi vào khoảng im lặng. Thấy có vẻ ngọt ngào Gia Huy đành lên tiếng.

- Em sắp thi học kì rồi nhỉ ?

- Vâng. (Tuyết Nhi nhỏ giọng đáp)

- Em ôn được nhiều chưa.

- Cũng được nhiều rồi ạ.

Phì cười, Gia Huy lại xoa đầu Tuyết Nhi giọng ôn hòa.

- Em sợ tôi ăn thịt em hay sao mà chẳng thấy em cười mở mồm.

Khẽ rút cổ lại như tự vệ, Tuyết Nhi lắc cái đầu nhỏ giọng lí nhí.

- Em không phải sợ anh ăn thịt đâu...em xin lỗi...tôi chưa quen cho lắm.

Thấy Tuyết Nhi lúng túng, Gia Huy cười. Cô nhóc này thật khiến anh mắc cười thật.

- Em thú vị thật. Tôi đùa thôi.

Tuyết Nhi cười gượng rồi hỏi Gia Huy.

- À ! Sau khi tốt nghiệp anh tính làm gì.

Ngẫm nghĩ một lúc, Gia Huy thờ dãi nói.

- Chắc tôi sẽ tiếp quản công ti của bố tôi luôn.

Tuyết Nhi nghiêng đầu cười ăn ỉ.

- Khổ thân anh thật.

Ánh sáng lấp lánh của trăng càng tăng lên nụ cười của Tuyết Nhi trông rất thật mà như là hư ảo. Con tim của Gia Huy khẽ loạn nhịp, đành đánh trống lảng.

- Còn ...em.

- Em ! (Khuôn mặt của Tuyết Nhi bỗng bừng sáng, giọng không giấu gì vui vẻ trả lời) - Em muốn làm bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Xoay người, vươn vai, Hải Linh cảm giác xương cốt của mình được thư giãn hẳn, kéo Tuyết Nhi đang chăm chú đọc sách lại gần mình, Hải Linh thở dài.

- Một chết đi được, còn một môn nữa là thi xong.

(Hôm nay là kì thi cuối năm của trường Tuyết Nhi)

Cười nhẹ, Tuyết Nhi chỉ lắc đầu. Hải Linh nhắm mắt giọng có chút mệt mỏi.

- Nhanh thật đấy, hết năm rồi. Sắp nghỉ hè rồi, haiz.

Tuyết Nhi đẩy gọng kính, nhìn Hải Linh rồi lại cúi xuống đọc sách tiếp, giọng nói nhỏ nhẹ chỉ đủ cho Trúc Yến nghe.

- Cậu làm bài được không.

- Cũng tạm vậy ấy mà.

Tuyết Nhi cười, cô còn lạ gì lực học của Hải Linh nữa. Hải Linh như chợt nhớ ra điều gì đó, hai mắt sáng bừng hỏi Tuyết Nhi.

- Cậu có vẻ thân với Gia Huy nhỉ.

- Vậy à.

- Ừ. Hình như "tàng băng" có vẻ thích cậu đấy.

Đôi mắt Tuyết Nhi hơi dao động. Hải Linh nói tiếp.

- Cậu không thích Gia Huy sao.

Chẳng cần suy nghĩ nhiều, Tuyết Nhi gật đầu nói.

- Ừ, thích.

Hai mắt Hải Linh sáng lên.

- Thật sao. Cậu thích Gia Huy.

- Thích như anh trai.

- Xời! lằng xẹt.

Hải Linh bĩu môi, tỏ vẻ không đồng tình.

Tuyết Nhi chỉ biết lắc đầu cười.

Sau khi thi hết, trường của Tuyết Nhi sẽ cho học sinh nghỉ một tuần để chấm thi và cho học sinh xả stress.

Tạm biệt Hải Linh sau khi đã giao cho Hoàng Sơn như thường lệ. Tuyết Nhi thông thả đi về nhà trong đầu không ngừng suy nghĩ về kế hoạch một tuần nghỉ. Haiz, chắc Hải Linh sẽ bị Hoàng Sơn bám như sam, vậy cả tuần nghỉ ấy, Tuyết Nhi chắc chỉ ở nhà đọc sách thôi.

- Chị hai! Kia có phải là con Tuyết Nhi, bạn thân con Hải Linh không.

Một giọng con gái vang lên.

- Đúng đó chị hai.

Một tiếng hưởng ứng.

- Chị hai! Em nhớ không nhầm chính con Tuyết Nhi đã giúp con Hải Linh vào hai năm trước. Bực thật, vụ đấy đáng nhẽ con Hải Linh tiêu đời rồi mà...

Một giọng nói xen vào.

Ánh mắt sắc lẹm nhìn vào Tuyết Nhi cách đây không xa, nhả ra làn khói trắng. Vất điều thuốc đang hút dở xuống đất, lấy chân hết sức di di. Cát giọng khàn khàn nói một câu hết sức nham hiểm.

- Xừ nó !!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tuyết Nhi không khỏi vui mừng vì sắp được về nhà. Mấy hôm ôn thi nên Tuyết Nhi không thể về nhà phải tá túc ở trường mấy tuần.

Lái xe vào con ngõ nhỏ, những hàng cây xanh che nắng, tiếng con trùng kêu rả rích, Tuyết Nhi cảm thấy dễ chịu hẳn.

Bỗng nhiên chẳng biết từ đâu chiếc xe máy lao thẳng vào Tuyết Nhi, khiến cho cả người Tuyết Nhi lẫn chiếc xe ngã. Cặp sách rơi ra một số quyển, khắp người ề ề, xạt da. Loay hoay đứng dậy, Tuyết Nhi nhìn thấy người vừa tông vào mình hình như là một thanh niên thì phải. Nhưng chiếc xe máy

đã đi vút đi rất nhanh.

Thở dài , Tuyết Nhi lúy húy nhặt đồ . Chợt có một bàn tay cầm quyền sách của Tuyết Nhi lên. Tuyết Nhi liền cảm ơn và ngẩng mặt lên nhìn , hết sức ngạc nhiên.

Một đám thanh niên đang nhìn Tuyết Nhi với nụ cười khinh bỉ , hết sức đều cang.

Bất giác , Tuyết Nhi lùi lại một bước. Theo Tuyết Nhi nhớ không nhầm đây chính là nhóm người đánh Hải Linh vào 2 năm trước. Mặc dù đám thanh niên ấy có thay đổi cách ăn mặc nhưng Tuyết Nhi vẫn nhận ra được. Nhìn kĩ vào đám thanh niên ấy, Tuyết Nhi giật mình , kia chẳng phải người thanh niên vừa đâm phải mình sao.

- Nhìn gì mà kĩ thế cô em.

Người con gái vừa nhặt sách cho Tuyết Nhi người đầy mình xăm , miệng đang ngậm điều thuốc , giọng khàn lên tiếng.

- Đây (vừa nói vừa đưa sách cho Tuyết Nhi)- của cô em.

- Cảm. ơn.

Giọng Tuyết Nhi lí nhí, đưa tay ra lấy.

Nhếch môi cười , cô gái đó ném thẳng mấy quyền sách vào người Tuyết Nhi , khiến cho Tuyết Nhi ngã thêm lần nữa.

- Cô em , nghĩ sao tao giúp mày nhặt sách.

Cô ả nở một nụ cười khinh bỉ. Tiếp theo là tiếng cười hùa theo.

Ngồi dậy , không nói lấy một câu , thu dọn sách vở thật nhanh, dựng xe.

- Đi gì mà nhanh thế cô em .

Cô ả giữ xe Tuyết Nhi lại nói.

- Chị hai xử luôn nó đi, cần gì phải dài dòng với nó làm gì.

Một đứa lên tiếng nói.

Ánh mắt Tuyết Nhi lộ rõ sự lo lắng , giọng lí nhí.

- Mấy ..mấy người ...muốn làm gì...Á..

Tuyết Nhi hét lên thất thanh . Có người dật tóc Tuyết Nhi , giọng ồm ồm vang lên.

- Chị hai ! Tóc con này mềm kinh.

Vừa nói vừa dật thật mạnh. Khiến cho Tuyết Nhi ngã nhào ra sau , tóc được buông xõa , để lộ ra một bộ tóc dài và mượt, óng ánh giữa cái nắng trưa hè

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tuyết Nhi khẽ nhăn mặt , khắp người đau ê ẩm , chỗ nào cũng bị chảy máu , quần áo thì nhàu nát dính đầy bụi đường.

Trước cái cảnh đầy lũ thanh niên cảm thấy rất thích thú liền tục cười.

Cô ả ngậm điều thuốc , được chúng nó gọi là chị hai , thở dài một lần khói trắng vô cùng điều luyện . Ngồi xuống nâng cầm Tuyết Nhi lên giọng đầy khinh bỉ.

- Nhìn cô em chẳng có chút gì nổi bật , nếu có chắc chắn là rất giống con vịt xấu xí , thế mà sao lại được con Hải Linh nhắm trúng làm bạn thân nhỉ. Đúng là loại " nước cống " gặp nhau.

Dứt lời , lũ thanh niên lại cười reo ầm lên . Dơ tay ra dấu hiệu im lặng, cô ả nói tiếp.

- Chính cô em là người đã giúp con Hải Linh vào 2 bữa trước , đứng chứ.

- Phải...chính tôi.

Tuyết Nhi không cần suy nghĩ trả lời luôn , nhìn thẳng vào mắt cô ả.

- Con ranh mày dám nhìn tao với ánh mắt đấy à.

Nói xong , cô ả liền dơ tay tát thẳng vào mặt Tuyết Nhi khiến cho mái tóc che gần hết khuôn mặt , chiếc kính bị rơi ra tiếp xúc với mặt đường làm nó vỡ vụn.

Sự tê buốt , nóng bỏng lan rộng từ bàn tay của cô ả mới hiểu được cái tát kia thật sự mạnh thế nào . Nhếch miệng , đôi mắt sắc sảo được lộ rõ khi bỏ đi lớp kính đó là sự kiêu ngạo lạnh lùng pha chút gì đó của sự bất cần. Cười thành tiếng , một nụ cười lạnh.

- Thế thôi sao .

Đôi mắt của Tuyết Nhi lạnh lùng quét qua đám thanh niên đứng xung quanh khiêu khích một cách quyền rũ đến kì lạ.

Lúc này cô ả và đám thanh niên kia mới giật mình , sững sờ . Đây có phải là cái con be nhút nhát xấu xí từ nãy không . Sao bỗng giờ hóa thành một cô gái có vẻ đẹp kiêu sa , mái tóc rối tung bay đôi mắt lạnh đến tâm can , nhưng không kém phần xinh đẹp , thật sự là rất xinh.

- Sao vậy.

Tuyết Nhi cười khiêu khích.

Khó khăn thoát ra vẻ đẹp trước mắt , đám thanh niên bỗng bối rối , lạnh sống lưng . Tại sao cô ta có thể tỏa ra cái uy hiếp đe dọa người khác lớn như vậy , thật đáng sợ . Quả nhiên hoa hồng thường có gai đúng thật không sai.

Cô ả lướt qua đám đàn em trước thấy chúng nó ngẩn ngơ . Mặc dù cô ả có công nhận là đã có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Tuyết Nhi thay đổi như vậy . Nhưng vì sự tự tôn của chị đại , cô ả không khỏi ghen tị với Tuyết Nhi , nó thật rất ngứa mắt . Giọng đầy bực tức hét.

- Chúng mày nhìn gì mà nhìn còn không mau cút lên đánh chết nó cho tao.

Đành ngậm ngùi , lũ thanh niên tiến nhanh lên phía trước . Một đứa con gai đang định dơ tay tát Tuyết Nhi . Được đề cô xem lũ thanh niên nàu gan tới mức nào , mìn cười chắc chắn cô sẽ cho chúng nó phải hối hận. Nụ cười của Tuyết Nhi khiến cho đám thanh niên thoáng rung mình mặc dù đang là mùa hè mà lại cảm thấy vô cùng lạnh.

Khi cánh tay chuẩn bị hạ xuống khuôn mặt của Tuyết Nhi thì chẳng biết từ đâu một bóng đen lao ra đá bay thẳng đứa con gái kia trước ánh mắt hết sức ngạc nhiên của lũ thanh niên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

- Chào cô bé, nhớ anh không nè.

Thiên Vũ nhe răng cười , khuôn mặt bỗng chốc cứng đờ , giọng nghi ngờ.

- Cô ... bé có phải em không đây.

Tuyết Nhi hừ lạnh , giọng có chút khinh bỉ.

- Là tôi , anh nghĩ là ai.

Thiên Vũ khịt mũi , cười cười . Vừa nói vừa đám vừa đá mấy đứa thanh niên đang lăm le đánh . Giọng có chút xấu hổ bào chữa.

- Ai mượn cô bé nhìn khác quá anh nhận không ra , Ê , mà cô bé không định cảm ơn anh lấy một tiếng à.

Tuyết Nhi đứng dậy phui bụi , đến chỗ chiếc xe nói với Thiên Vũ đang gồng mình đang đánh mấy gã thanh niên giọng đầy thản nhiên.

- Tôi cứu anh , anh giúp tôi , vậy hòa . Coi như hết nợ đi . Tôi về.

Rồi Tuyết Nhi lên xe đi luôn

Thiên Vũ dở khóc , dở cười . Sao cô bé có thể vô tâm như thế , giọng đầy chơi với.

- Cô bé , đợi anh.

Cô ả tức giận , đang chuẩn bị đánh Tuyết Nhi thì tự dưng có thằng nào nhảy vào cứu nó. Cơ mà thằng nhóc này được cái đẹp trai. Cô ả hét to.

- Con ranh kia , ai cho mày đi ! Chúng mày bắt nó lại cho tao.

Chưa dứt lời , cô ả đã bị Thiên Vũ đập cho phát . Thiên Vũ lạnh lùng nói.

- Cút . Đứng để bao giờ tao gặp lại chúng mày.

Bị dọa bởi ánh mắt sắc lạnh và lời nói tựa như dao của Thiên Vũ , quả nhiên người này không nên động vào . Đám thanh niên lồm cồm bò dậy , chạy mất dạng.

- Lũ rác rưởi.

Thiên Vũ nhếch môi nói một câu rồi lấy xe đuổi theo Tuyết Nhi.

Quay lại khoảng mấy phút trước khi Thiên Vũ đến .

Thiên Vũ hôm nay cúp tiết treo tường trốn đi chơi . Đạo này chẳng có vụ đánh nhau nào hay ho , toàn mấy bọn yếu , chán chết . Thiên Vũ ung dung đi lượn, ngán ngẫm chiếc kẹo mút , tai đeo headphone . Chẳng biết lí do nào mà Thiên Vũ tự dưng đi vào ngõ ấy - cái ngõ mà Thiên Vũ được cứu bởi một cô bé vô cùng dễ thương nhút nhát . Nghĩ đến Tuyết Nhi Thiên Vũ chợt cười . Mấy tuần nay , không biết bao nhiêu lần Thiên Vũ đứng trước nhà Tuyết Nhi nhưng lại chẳng gặp cô , định hỏi thăm nhưng đến tên còn không biết thì hỏi làm sao. Cô nhưng bốc hơi vậy , thật khó chịu , muốn nói lời cảm ơn khó vậy sao.

- Ủa đang có đánh nhau hả (Thiên Vũ tự nói với mình sau khi đã thoát khỏi suy nghĩ ấy) - Cũng tốt , đang chán , nhảy vào đánh nhau cho vui (= =').

Lúc đến gần , Thiên Vũ có chút giật mình , sao lại cả một lũ thanh niên lại đi bắt nạt một cô gái thế cơ chứ . Chúng nó có phải quân tử không vậy . Ở mà khoan đã cái dáng của cô gái kia trông quen quá.

- Cô bé ư.

Thiên Vũ sờ sững nói, chẳng kịp suy nghĩ gì Thiên Vũ lao vào và câu truyện diễn ra như trên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sau khi đuổi kịp Tuyết Nhi , Thiên Vũ liền mè nheo .

- Cô bé , sao em đi nhanh thế , sao không đợi anh.

Tuyết Nhi nhìn Thiên Vũ rồi quay đi nói luôn một câu .

- Tôi việc gì phải đợi anh.

- Ồ ! Vậy không định cảm ơn anh thật à ...Ê này...đi từ từ thôi ...Đợi anh..

Thiên Vũ phóng xe vù vù đến chỗ Tuyết Nhi.

- Tôi nói rồi mà . Tôi và anh chẳng ai nợ ai , sao tôi việc gì phải cảm ơn anh .

Thiên Vũ bật cười.

- Cô bé em có cần phũ phàng thế không. Ít ra thì cũng phải rung động một chút ít chứ.

Rồi như nhớ ra điều gì đó , Thiên Vũ nhe răng cười nham hiểm.

- Cô bé , bé còn nhớ vụ " bà đi " khách quý của bé đến thăm không.

Ánh mắt Tuyết Nhi hơi dao động nhàn nhạt trả lời .

- Ra là lần đó anh cũng biết à . Thật ngại.

Thiên Vũ ngạc nhiên cô bé nói ngại mà chẳng thấy đỏ mặt chút nào , lợi hại quả thật lợi hại . Cười , Thiên Vũ nói.

- Bé muốn anh " méch " cho bạn bé , nhưng người thân của bé không.

- Anh đang uy hiếp tôi.

Tuyết Nhi không lòng vòng vào thẳng vấn đề chính . Đang cười đắc ý thì lập tức nụ cười bị cứng lại , oa , sao cô bé này biết anh đang có ý đồ gì , ho khan vài tiếng , Thiên Vũ nói.

- Hi . Cứ cho là vậy đi.

- Muốn gì .

Tuyết Nhi lạnh lùng nói.

- Muốn gì nhi ? (Thiên Vũ ngẫm nghĩ)- Đồng ý làm bạn gái anh nhé .

- Được.

Tuyết Nhi thân nhiên đáp.

- Hề ! Đồng ý nhanh vậy sao.

Thiên Vũ ngạc nhiên .

Tuyết Nhi quay sang Thiên Vũ.

- Thế anh muốn gì .

Thiên Vũ lấy một hơi rồi tuôn ra một tràng.

- Theo như anh nghĩ , lũ con gái khi được anh hỏi thì sẽ ngượng ngùng e ấp nói " Chúng ta mới quen mà ! Có nhanh quá không " hay " Em cần có thời gian để suy nghĩ " , bla bla..., mà sao cô bé đồng ý nhanh quá vậy , đã thế chẳng chút đắn đo hay đỏ mặt gì cả . Ủa , hay là ...hí hí ...cô bé thích anh rồi . Đúng rồi cô bé thích anh thật rồi .

Khẽ nhếch miệng cười , Tuyết Nhi hỏi ngược lại.

- Vậy nếu tôi nói tôi thích anh thật thì sao .

Thiên Vũ bỗng chốc đỏ mặt hơi lạnh , sao giọng nói có thể lạnh lùng được như thế . Tuyết Nhi cười nói.

- Sao thế . Sao không trả lời tôi .

Thiên Vũ gượng cười nói

- Thế chẳng phải khẳng định anh rất đẹp trai à.

- Ủ . Cứ coi như vậy đi . Còn về câu hỏi vì sao tôi lại đồng ý nhanh vậy . Đơn giản , tôi biết anh chỉ biết vui đùa cho vui thôi.

Thiên Vũ dần dần tụt lại phía sau , mặc dù đúng anh chỉ vui đùa thôi , nhưng sao lại nghe từ miệng cô bé anh lại cảm thấy khó chịu như vậy .

Lấy lại tinh thần , Thiên Vũ thấy Tuyết Nhi dừng xe trước cửa . Liền đi xe lại gần , cười tươi đưa cho Tuyết Nhi một chiếc kính khi này Thiên Vũ có mặt được khi Tuyết Nhi bị rơi ở chỗ lữ thanh niên kia.

Liếc nhìn Thiên Vũ vẫn đang nhe răng ra cười , Tuyết Nhi giật chiếc kính không một chút khách khí .

Phi cười , bé à em có nhất thiết phải trẻ con như thế không.

- Cô bé , anh vẫn chưa biết tên em.

- Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi nhặt giọng trả lời.

Nhéo lấy má Tuyết Nhi , Thiên Vũ nói.

- Cô bé , mai anh sẽ trốn học đi chơi với bạn gái mới là cô bé nhé vì vậy mai bé cũng phải trốn học đi chơi với anh.

- Tuần này tôi được nghỉ.

Thiên Vũ nhận luôn một xô nước lại tạt vào người , cô bé em thật là , ít nhất cũng phải giả vờ là trốn học để chúng ta thực hiện kế hoạch " Đưa nhau đi trốn " chứ.

- Thôi được , mai nghỉ là tốt vậy chỉ có mình anh trốn vậy . Thôi bé nghỉ ngơi chuẩn bị tốt nhé , mai anh đón. Giờ anh về đây , bye bye.

Nhìn bóng dáng của Thiên Vũ dần biến mất , Tuyết Nhi bất giác nhìn vào chiếc kính đã nát tươm tiện tay ném luôn vào thùng rác gần đây.

Chiếc kính làm cho Tuyết Nhi gợi nhớ quá khứ về ba năm trước , trước khi gặp Hải Linh.

-Quay ngược thời gian về ba năm trước -

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17

---Tuyết Nhi của ba năm trước---

Nói sao nhỉ , Tuyết Nhi của ba năm trước không hề giống Tuyết Nhi của bây giờ.

Ba năm trước , cô nổi tiếng là dân anh chị ở trường mặc dù mới lớp 8 . Xinh đẹp , kiêu ngạo , đánh nhau trở thành niềm vui . Đó là những từ có thể miêu tả Tuyết Nhi.

Nhưng trên hết Tuyết Nhi luôn nổi tiếng là người coi trọng bạn bè .

Tuyết Nhi có một cô bạn thân tên là Thiên Hương . Tình bạn đẹp ấy nổi tiếng khắp trường.

Cho đến khi cô bạn thân của Tuyết Nhi biết yêu . Thiên Hương si mê anh chàng hotboy cùng khối lớp bên. Tên cậu ta là Dương Phong. Tuyết Nhi đã nhiều lần thấy cậu ta lăng nhăng , thay bạn gái như thay áo.

Nên đã lên tiếng báo cho Thiên Hương để tránh nhưng cô bạn thân đã bị thân tình yêu bán trúng nên không chịu nghe Tuyết Nhi nói.

Cho đến một hôm , Thiên Hương chạy đến chỗ Tuyết Nhi khuôn mặt vui mừng không thể dấu hiện hết lên mặt.

- Tuyết Nhi, Tuyết Nhi , tớ và Dương Phong chính thức trở thành người yêu của nhau đấy . Oa tuyệt quá.

Tuyết Nhi thấy Thiên Hương như vậy cũng chỉ cười và không quên cảnh cáo.

- Dương Phong tên đó cậu nhất định phải cẩn thận đấy.

Mặc kệ lời cảnh cáo của Tuyết Nhi , ánh mắt lấp lánh lại tuân cho một trăng nào là Dương Phong đẹp trai , lịch sự , đáng yêu , bla bla...

Từ hôm ấy , ngày nào Tuyết Nhi cũng thấy Thiên Hương nhận được vô số quà , hoa hồng . Khỏi nói cô bạn hạnh phúc đến mức nào.

Tuyết Nhi không thích cái ánh mắt của cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào Tuyết Nhi mỗi khi Tuyết Nhi đi cùng với Thiên Hương.

Một hôm , cậu ta gọi riêng Tuyết Nhi ra sân sau trường .

- Tớ thích cậu , đồng ý làm bạn gái tớ nhé.

Dương Phong lịch lãm , cười dơ bó hoa hồng trước mặt Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi liếc nhìn bó hoa hồng rồi lấy chân đá luôn bó hoa hồng , giọng điệu có chút khinh bỉ.

- Cậu định cho tôi phản bội đứa bạn thân của tôi à.

Dương Phong nhìn bó hoa hồng đang nằm lán lóc ở dưới đất ,cười nói.

- Không ! Vốn dĩ tôi không hề thích con nhỏ Thiên Hương chẳng qua nó là bạn thân của cậu . Tôi chỉ lợi dụng nó để làm thân với cậu . Tôi đã yêu cậu từ cái nhìn cười.

Tuyết Nhi chợt phá lên cười , giọng còn lạnh hơn băng.

- Yêu từ cái nhìn đầu tiên ? Cậu đang định đóng phim tình cảm sao. Nực cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tuyết Nhi cười lạnh giọng mang đầy khinh bỉ.

- Tránh xa tôi ra chút , nếu không có tình cảm với Hương thì chia tay đi.

Có một điều Tuyết Nhi không ngờ đến là khi cô vừa nói xong thì lại được Thiên Hương nghe hết.

Thiên Hương nghẹn ngào , đôi mắt đỏ hoe . Không nói gì mà bỏ đi luôn. Tuyết Nhi trừng mắt nhìn Dương Phong .

- Cậu cố ý đúng không ?

Dương Phong cười , giọng đầy thản nhiên.

- Đâu , tôi nào biết.

Tuyết Nhi mặc kệ Dương Phong, tức tốc chạy đuổi theo Thiên Hương , nhưng chẳng tìm thấy cô bạn đâu.

Sáng hôm sau thì Tuyết Nhi biết tin cả Thiên Hương và Dương Phong chuyển trường . Cô biết , có lẽ , Thiên Hương chuyển trường là do cô.

Từ đây Tuyết Nhi bị khủng hoảng một thời gian , cái danh hiệu chị đại trong trường dành cho Tuyết Nhi dần biến mất , cô như rũ bỏ chính bản thân thực sự của mình.

Mái tóc xoăn đáng yêu , cá tính được Tuyết Nhi tết tóc gọn gàng . Đeo đôi kính không độ để che đi đôi mắt xinh đẹp , lạnh lùng . Tính cách từ đây cũng vì thế mà thay đổi hoàn toàn . Dần dần biến thành lúc nào cũng không biết.

Nhưng chính Tuyết Nhi cũng biết cái tính cách kiêu ngạo lạnh lùng cuồng bạo lực vẫn đang tồn tại trong Tuyết Nhi được kìm hãm bởi chiếc kính không độ mà cô đang đeo.

Tuyết Nhi trở mình ngồi dậy , mái tóc khê buông xoa hai vai , khuôn mặt có chút khó chịu , đôi mắt lạnh lùng được lộ rõ khi vắt chiếc kính ra.

- Khi thật , tại sao mình lại nhớ về chuyện cũ chứ.

Đôi chân thon dài khê bước xuống , mang theo tiếng thờ dài.

Tuyết Nhi hắt nước lên mặt cảm thấy tỉnh táo hẳn . Đưa đôi mắt nhìn vào trong gương , nhếch lên cười một nụ cười kiêu ngạo.

- Thiên Hương , 3 năm rồi nhỉ ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tuyết Nhi khẽ vươn mình , xoa nhẹ mái tóc mềm mại , nhìn khuôn mặt trước gương lại nhìn chiếc kính trong tay khẽ thở dài rồi đeo lên.

- Tuyết Nhi bạn con này .

Tiếng mẹ vang lên ngoài cửa phòng .

- Vâng con ra đây.

Bước xuống cầu thang , Tuyết Nhi đã nghe thấy tiếng cười khắp phòng khách.

- Da của cô đẹp thật , giống như da của tuổi 20 ấy , chắc cô phải chăm sóc tốt lắm.

- Thằng nhóc này cứ nói đùa.

Nói rồi lại một tràng cười vang lên , khóe mắt của Tuyết Nhi bỗng giật giật vài cái , chuyện gì đang xảy ra vậy.

Thấy Tuyết Nhi , Thiên Vũ cười cười , vẫy vẫy.

- Cô bé , cô bé , cô bé , anh ở đây .

Tuyết Nhi khẽ bĩu môi , mắt tôi có bị sao đâu mà không thấy anh chứ .

Thiên Vũ cười song đứng lên rất lễ phép nói.

- Thôi cháu xin phép cô , cháu với Tuyết Nhi đi luôn đây ạ.Cháu chào cô.

Nói rồi kéo Tuyết Nhi đi luôn.

- Con đi đây ạ.

- Ủ , hai đứa mau mau đi đi.

Tuyết Nhi kéo tay áo của Thiên Vũ hỏi.

- Này anh từ nãy mới chuyện gì với mẹ tôi mà mẹ tôi nhìn lạ lắm .

Tuyết Nhi nhớ lại ánh mắt mẹ mình khi nãy , đầy cổ vũ kiểu như muốn nói " Con gái cố lên , tóm chặt cậu ta vào , mẹ kết rồi đây " rồi còn nháy mắt , bật ngón tay cái với cô nữa cơ

Thiên Vũ cười tươi , không giấu gì nói luôn .

- Anh nói anh là bạn trai của cô bé.

Tuyết Nhi hóa đá tại chỗ , lắp bắp nói .

- S...sao anh lại nói với mẹ tôi thế. Thảo nào... mẹ tôi nhìn tôi lạ lùng như vậy.

- Cô bé , em đã hứa với anh như thế rồi mà , em định nuốt lời sao , thế là chơi xấu đây.

Nói xong Thiên Vũ giương giương đôi mắt cún con đầy tội nghiệp nhìn Tuyết Nhi . Khiến cô định nói " Nhưng tôi đâu ý là cho anh nói linh tinh đâu " đành nuốt lại .

- Thôi nào , thôi nào . Chúng ta đi thôi.

Thiên Vũ cười nói với Tuyết Nhi , rất tự nhiên nắm lấy tay của Tuyết Nhi kéo đi . Bỗng chốc mặt Tuyết Nhi đỏ bừng. Thiên Vũ liếc nhìn Tuyết Nhi nhin cười.

- Anh cười thì cười đi không cần nhin cười đâu.

Thiên Vũ ngạc nhiên quay lại nhìn Tuyết Nhi , lần này không nhin được cười được nữa mà cười rất sáng khoái . Nhìn cái mặt đang phùng lên giận dữ dữ kia , Thiên Vũ không tự chủ mà nhéo một cái mới thấy hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

- Nào nào nhanh lên cô bé , em đi chậm thế .

Tuyết Nhi nhìn Thiên Vũ đang Vẫy tay hứng khởi phía trước chỉ muốn đánh cho anh ta một trận . Ai đòi rõ ràng là con trai mà bắt cô cảm hết mọi thứ linh tinh của Thiên Vũ mua ở mấy cửa hàng khu vui chơi , không những thế mà còn cả những lúc đi mua vé toàn bắt Tuyết Nhi đi mua vé vào. Khiến Tuyết Nhi khóc không ra nước mắt.

- Anh...nghỉ tí đã...tôi...mệt quá.

Tuyết Nhi khó nhọc lết thân đến ghế đá ngồi , ra sức đắp nhẹ cho đôi chân cho đỡ mỏi .

Thiên Vũ chẳng biết từ đâu lỏi ra chai nước liền đưa cho Tuyết Nhi.

- Cô bé , uống nước này . Thành niên gì mà yếu như sen.

Tuyết Nhi giật phắt chai nước trên tay Thiên Vũ giọng lảm bảm tức .

- Anh mới là ốc sen , cả nhà đề là ốc sen .

Thiên Vũ nín cười , cô bé em ngày càng đáng yêu . Rồi rất tự nhiên ngồi cạnh Tuyết Nhi chọc chọc vào má cô.

- Cô bé , em vừa nói gì , anh nghe không rõ.

Tuyết Nhi không thèm để ý liền quay ngoắt đi , hừ , không thèm nói chuyện với anh ta nữa. Tuyết Nhi mới phát hiện ra mỗi lần nói chuyện với Thiên Vũ liền không kìm được cảm xúc mà muốn tự tay đánh chết Thiên Vũ. Anh ta quả thật là dễ trêu người mà.

Thấy Tuyết Nhi không thèm để ý mình liền bật cười , nhanh tay véo hai má của Tuyết Nhi cho khuôn mặt cô đối diện mặt mình , đôi mắt không giấu khỏi sự thích thú khi nhìn thấy được sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Tuyết Nhi.

- Em giận à.

- K..không có.

Tuyết Nhi đỏ mặt cố gắng lẩn tránh ánh mắt của Thiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Sau khi dẫn Tuyết Nhi về nhà , Thiên Vũ cười vu vơ . Anh thấy càng ngày càng thấy cô bé thật thú vị , càng muốn tìm hiểu về cô bé nhiều hơn . Nhất định là cô bé của hôm qua và hôm nay hoàn toàn khác nhau chẳng . Cô bé như một chiếc rương báu đầy bí ẩn khiến người khác rất tò mò mà khám phá.

- Này anh không đi học à . Anh cuối cấp rồi đấy.

Thiên Vũ ngậm kẹo ung dung đi bên cạnh Tuyết Nhi , khuôn mặt tràn đầy ý cười trêu Tuyết Nhi.

- Cô bé lo cho anh hả.

- A..ai lo cho anh chứ.

Tuyết Nhi đỏ mặt.

- Cô bé không thành thật gì cả , mặt đỏ bừng kìa , dễ thương quá đi.

Tuyết Nhi nghe Thiên Vũ nói thế càng đỏ mặt hơn .

Tuyết Nhi cảm thấy Thiên Vũ anh ta thật phiền phức , cả tuần nghỉ của cô anh ta bám lấy như keo . Bắt cô đi chơi , mệt gần chết. Không những thế Thiên Vũ làm kiểu gì mẹ cô rất thích anh ta , một tiếng con rể , hai tiếng con rể . Tuyết Nhi vò đầu than khổ.

Sau một tuần nghỉ ngơi Tuyết Nhi cũng đi học trở lại. Giờ cô đến trường cô chỉ nhận điểm và ngày hôm sau sẽ tổng kết , nghỉ hè luôn.

Xa xa Tuyết Nhi đã nhìn thấy Hải Linh đang vẫy tay với cô.

- Một tuần nghỉ ngơi thế nào rồi Tuyết Nhi.

Hải Linh vui vẻ vỗ vai Tuyết Nhi. Tuyết Nhi ảo não thờ dài.

- Một lăm, suốt ngày phải đi chơi.

Hải Linh bật cười, người ta đi chơi đây vui vẻ thoải mái thế mà cô bạn thân của mình lại kêu mệt, đúng là Tuyết Nhi mà .

- Ha ha tớ tưởng mấy ngày đây cậu sẽ ăn ngủ với sách luôn ấy chứ.

- Tớ bị bắt đi đây.

Tuyết Nhi âm ỉ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Hải Linh ngạc nhiên .

- Oa , ai mà bắt được một sách đáng yêu của tớ đi vậy. A a a tớ muốn báỉ sư quá.

Rồi như nhớ ra gì , Hải Linh nghiêm mặt.

- Trước hôm nghỉ cậu bị cái lũ thanh niên của hai năm trước đánh tớ chặn đường đánh cậu đúng ko.

Thấy Tuyết Nhi lẩn tránh ánh mắt , Hải Linh đầy tức giận.

- Bọn khốn , dám động đến cậu. Cậu yên tâm tớ đã xử lí hết bọn chúng rồi. Cậu có sao không.

Tuyết Nhi lắc đầu.

- Không , tớ không sao. Tớ được có người giúp.

Hai mắt Hải Linh sáng lên.

- Ai thế .

Tuyết Nhi ngập ngừng nhớ đến ánh mắt của Thiên Vũ , đôi tai bỗng đỏ lên.

- Ừm, bạn tớ.

Nhìn thấy cô bạn có thái độ như thế , Hải Linh phá lên cười , càng muốn biết hơn liền đoán mò.

- Tuyết Nhi , cậu được cứu bởi một cậu con trai đúng không.

- Sao cậu biết.

Hải Linh kéo tay Tuyết Nhi vừa đi lên lớp vừa nói.

- Mặt cậu viết hết lên rồi kia , ừm, để tớ đoán nha , mấy ngày nghỉ cậu được người ta lôi đi chơi đúng không . Oa tớ đoán đúng rồi này . Trời mặt cậu đỏ hết lên rồi. Ôi chẳng lẽ cậu kết cậu ta rồi.

- K..không có .

Tuyết Nhi lấp bắp nói , mặt đỏ không khác gì quả cà chua.

Hải Linh định nói gì đó thì bị nhạc chuông điện thoại của Tuyết Nhi cắt ngang.

- Bé con , anh đang ở trước cửa nhà em này. Em đâu rồi.

Bên kia đĩa phát ra giọng của Thiên Vũ.

- Hôm nay tôi phải đến trường , không đi chơi với anh được đâu. Anh quay về trường học đi.

- Nhưng anh không muốn , anh thích đi chơi với cô bé cơ.

- Không được (Tuyệt Nhi quả quyết) - Anh đi học đi song tôi được nghỉ rồi đi...chơi sau.

Cúp điện thoại mặt Tuyệt Nhi không thể đen hơn. Sao giờ cô phải quản cả việc đi học của anh ta vậy.

Hải Linh vội giắt điện thoại trên tay của Tuyệt Nhi.

- Hà ? Cậu lưu anh ta trên điện thoại là " Honey " . Ủầy còn đặt cả ảnh màn nền điện thoại hình hai người nữa. Đẹp trai thật , ha ha , nhìn mặt cậu trong ảnh kia , dễ thương quá. Tuyệt Nhi của tớ giờ quá kiếm được một anh chàng cực phẩm như vậy.

Tuyệt Nhi giành lại điện thoại , cái này đâu phải cô làm đâu.

Mấy hôm trước đi chơi , Thiên Vũ lấy điện thoại của cô nhân lúc cô không để ý liền chụp lại một kiểu ảnh lúc cô đang ăn kem còn anh ta thì cười toe toét . Nói rồi còn đặt làm ảnh màn hình nữa , nhập nhanh số điện thoại và viết thành " Honey " không những thế còn đe dọa cô.

- Em mà đòi biết tay anh.

Mấy lần Tuyệt Nhi lên thay đều bị anh ta phát hiện . Suýt nữa thì cô mất toi mấy quyển sách quý với anh ta. Nén từ đây từ bỏ luôn ý định mà Tuyệt Nhi ý định , dần dần nhìn thành quen nên cũng kệ luôn.

Thấy khuôn mặt vui vẻ của Hải Linh , cô biết giờ giải thích Hải Linh cũng sẽ không nghe nên cũng lười giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngoại Truyện

Ngoại truyện- Hải Linh & Hoàng Sơn (1)

Một cô bé tóc tém lém lỉnh , nhanh chóng trèo tường vào bên trong khu vườn , thân hình nhỏ bé thận trọng ngó trước ngó sau tránh mấy con chó dữ tiến tới chỗ của một cậu bé không xa. Giọng non nớt vang lên đầy kiêu ngạo.

- Ê , nhát gan , cho này.

Nói rồi đưa hộp kem lên trước mặt cậu bé. Hoàng Sơn nhàu mày.

- Phải gọi là anh chứ. Em hư quá Hải Linh.

Hải Linh " xì " một tiếng . Lí sự nói.

- Sao phải gọi là anh chứ.

- Vì anh lớn hơn em 6 tuổi.

Hoàng Sơn kiên nhẫn giải thích.

- Rồi , rồi thì gọi là anh , phiền phức . Mau mau ăn đi , kem sắp tan hết rồi kia. Nhát gan , lảm chuyện.

Hải Linh giọng nón nót lắm bầm. Hoàng Sơn cười kéo Hải Linh lại gần dỗ dành.

- Anh ăn không hết , em ăn với anh anh nhé.

Nói xong liền nhanh tay mở hộp kem kia đút vào miệng Hải Linh . Cứ thế hộp kem kia hết sạch. Còn ai đó vui vẻ xoa xoa cái bụng nhỏ của mình thoải mái cười tươi lộ ra cái răng khểnh. Hoàng Sơn yêu thích nheo cái má của Hải Linh , trong lòng có chút buồn cười thầm nghĩ.

- " Hộp kem chung quy đưa cho mình là cần người đút cho em ấy ăn "

Nhìn bóng lưng lén lút cản trở nhanh nhẹn thoát cái đã không thấy người đâu nữa. Hoàng Sơn lúc bấy giờ mới thả lỏng người dựa người vào thành ghế.

Nói không biết bao nhiêu lần là không được trèo tường rồi mà không nghe lời anh gì cả, cửa chính thì không đi, nhờ đâu ngã cái thì sao. Vậy mà thân nhiên trả lời anh bằng vài giọng trẻ con đáng yêu kia nữa.

- Thế mới mạo hiểm.

Thật bó tay với con nhóc đó.

Anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp được Hải Linh, một em bé đáng yêu cười ngốc nghếch với anh còn nói bi bô hết sức dễ thương, đưa đôi tay trắng trẻo mập mạp hướng về phía tay mà nắm chặt không buông.

- Con có thích con bé không.

Một giọng âm trầm vang lên, người đàn ông trung niên bước đến bên Hoàng Sơn, trên đầu đã điểm một vài sợi bạc nhưng vẫn không làm mất đi vẻ phong độ, nghiêm nghị, lịch lãm. Cậu bé 6 tuổi ngây thơ, thật thà nói.

- Vâng con rất thích.

Ông Hải Linh khẽ xoa đầu Hoàng Sơn.

- Tốt lắm, ông giao lại con bé cho con, con cố gắng trông chừng nó giúp ông nhé.

Hoàng Sơn gật đầu chăm chú nhìn em bé Hải Linh vẫn đang chăm chú nghịch bàn tay của Hoàng Sơn.

- Bé con, anh nhất định sẽ bảo vệ em suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngoại Truyện (2)

Ngoại truyện- Hải Linh & Hoàng Sơn (2)

- Mày thật hống hách, cậy mình nhà giàu, đẹp trai, học giỏi là kiêu căng hả.

Hoàng Sơn liếc nhìn đám trẻ con (thật ra là bằng tuổi Hoàng Sơn nha) nhàn nhạt nói.

- Tránh ra.

Xong bước đi tiếp. Đám trẻ con thấy thế tức giận chạy đuổi theo đến trước mặt Hoàng Sơn.

- Tại sao mày lại méch leo cô bọn tao lấy tiền của con Ly.

- Nhìn ngứa mắt nên nói thôi.

Hoàng Sơn thân nhiên đáp. Thằng bé mập mạp to nhất chắc là cầm đầu lũ trẻ con này, tức giận dậm chân quát.

- Chúng mày đánh nó cho tao.

Đám trẻ con vây xung quanh Hoàng Sơn, đang định đánh Hoàng Sơn thì bỗng có một tiếng nói non nớt vang lên.

- Bọn kia, chúng mày dừng tay lại cho chị.

Đám trẻ ngạc nhiên quay lại thấy một con nhóc tầm 5 - 6 tuổi chạy đến dang tay che chở cho Hoàng Sơn như kiểu gà mẹ che chở cho gà con í (=!) . Giọng nói thật nhỏ vào tai Hoàng Sơn.

- Nhất gan, sao anh lại bị bắt nạt thế này. Yên tâm đã có Hải Linh bảo vệ cho nhất gan.

Hoàng Sơn phì cười thấy hoàn cảnh có vẻ hình như hơi ngược thì phải. Được anh sẽ thử để em bảo vệ anh nào Hải Linh của anh.

- Chúng mày nhìn kia thằng Hoàng Sơn núp sau váy con gái kia đã thế lại là con nhóc 5 tuổi vất mũi chưa sạch nữa chứ.

Thằng mập nói xong xả đám trẻ con đều cười ầm lên.

Hải Linh tức giận cãi lại.

- Bọn mày bị mù à , chị mặc váy bao giờ , chị mặc quần hần hoi. Còn nữa , còn nữa chị đồ đứa nào vất mũi mà sạch được đấy. Đồ ngu.

Bị một con nhóc 5 tuổi lên lớp dạy đời , đám trẻ con lập tức cảm thấy có một đàn quạ bay qua đầu.

Bầu không khí im lặng một cách quỷ dị . Bỗng có một tiếng cười vang lên , đó chính là Hoàng Sơn . Hoàng Sơn cười đến nỗi " cười ra nước mắt ".

Hải Linh tròn mắt ngây thơ hỏi.

- Anh cười cái gì , Hải Linh nói không đúng sao.

- Không ... haha ...không Hải Linh của anh nói đúng lắm .

Hoàng Sơn cười lấy tay lau đi giọt nước mắt rồi xoa đầu Hải Linh đầy cung chiều.

- Về thôi .

Hải Linh vui vẻ gật đầu.

Đám trẻ con này giờ cảm giác mình bị biến thái không khí từ bao giờ. Thằng bé mập mập quát.

- Đứng lại.

- Còn làm sao nữa.

Hải Linh khó chịu quay đầu lại .

- Đánh chúng mày chứ còn làm gì.

Thằng bé mập mập hất mặt lên đầy vẻ hống hách.

Hải Linh quay sang Hoàng Sơn gật đầu nói.

- Nhát gan , đoi Hải Linh chút.

Mặc dù không hiểu Hải Linh định làm gì nhưng Hoàng Sơn vẫn gật đầu đồng ý.

Hải Linh hùng hổ bước đến , mặt không chút cảm xúc , đến trước mặt thằng bé mập mập nhìn đến tóe lửa.

- Mày nhìn cái gì..Á ...đau quá.

Thằng bé mập mập ôm " cậu bé " của mình mắt thống hận nhìn Hải Linh. Con bé chết tiệt nó dám đá của quý của mình.

Hải Linh làm xong bỗng ngồi xuống đất gào miêng lên khóc trông rất đáng thương.

- Ô ô ô , bắt nạt trẻ con , các anh bắt nạt trẻ con ô hu hu..

Đám trẻ con tròn mắt , chúng nó bắt nạt bao giờ , con nhóc này rõ ràng là muốn vu oan cho bọn nó đây mà , đúng là một con nhóc láu cá.

Đúng như những gì Hải Linh nghĩ , liền thu hút được bao nhiêu ánh nhìn thương xót của người lớn qua đường . Chẳng mấy chốc đám trẻ con kia bị người lớn giáo huấn cho một trận.

Còn Hải Linh thì hả hê lăm lăm chạy đến chỗ Hoàng Sơn. Hoàng Sơn cười đến run người thâm xót xa cho của quý của thằng bạn.

Hoàng Sơn cẩn thận nắm lấy bàn tay trắng mềm mại của Hải Linh dắt đi , giọng nói vì cười nhiều mà hơi lạc giọng.

- Hải Linh , em học chiêu đánh người vừa rồi ở đâu đấy.

- Mẹ Hải Linh dạy đấy. Mẹ bảo sau này cứ thằng con trai nào trêu con , cứ chỗ đó mà đá nó không dám trêu con nữa đâu.

Thấy Hải Linh ngây thơ trả lời như thế , Hoàng Sơn bỗng chốc đỏ mặt hơi lạnh cầu mong mình không bị đoạt tôn.

Hải Linh tràn đầy nghĩa hiệp anh hùng nói .

- Nhất gan , nếu sau này ai bắt nạt anh thì cứ nói Hải Linh , Hải Linh sẽ bảo vệ cho anh. Hải Linh sẽ giúp anh xử lí hết.

Nói rồi còn điệu bộ đưa tay lên cô xẹt ngang một cái.

Hoàng Sơn nhéo cái má trắng mềm như cái bánh bao của Hải Linh.

- Nhưng Hải Linh chỉ có thể bảo vệ cho anh lúc bé thôi , lớn lên Hải Linh phải bảo vệ người khác rồi.

Hải Linh chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi.

- Thế thì làm sao mới bảo vệ được anh .

- Sau này làm vợ anh thì có thể bảo vệ được anh rồi.

Hoàng Sơn vô si , mặt dày không khác gì con sói già lừa con thỏ con để ăn thịt.

Hải Linh suy nghĩ rồi nhanh chóng gật đầu . Mà không biết rằng cái gật đầu ấy sau này chính thức có một cái đuôi đuối đi không được.

- Thế ngoắc tay đi . Sau Hải Linh phải hứa bảo vệ anh, làm vợ anh. Quân tử không bao giờ nói hai lời.

- Được.

Ánh nắng chiều nhẹ nhẹ hắt lên bóng dáng nhỏ bé của hai đứa trẻ , tiếng cười lan đến khắp khu phố.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện (3)- Hết

Ngoại truyện - Hải Linh & Hoàng Sơn (3)-Hết

Hải Linh giật mình tỉnh giấc , tivi vẫn đang phát chương trình mà cô yêu thích. Cô ngủ quên à. Xò đôi dép, tiện tay tắt tivi ném luôn điều khiển , lười nhác đi vào trong bếp lôi trong tủ lạnh ra chai nước rồi tu ực ực .

Lau qua loa khoe miệng một cách bừa bãi . Ừm, để xem nào giờ bắt đầu nghỉ ngày đầu tiên của tuần nghỉ. Phải lên kế hoạch mới được .

Chiếc bút trên tay Hải Linh được quay một cách điêu luyện , mảnh giấy trắng vẫn còn nguyên chưa đả động tới . Hải Linh nhớ lại giấc mơ khi nãy . Cô dám chắc rằng cô bé trong giấc mơ kia là cô , còn cậu bé kia là Hoàng Sơn. Tại sao cô lại nhớ về quá khứ nhỉ. Khẽ ngả lưng ra đằng sau , Hải Linh nén một tiếng thở dài.

- Hải Linh , con mang cái hộp thức ăn này cho Hoàng Sơn cho ông.

Ông Hải Linh từ tốn bước tới trên tay vẫn là hộp thức ăn nóng hổi , chắc là vừa mới làm.

Hải Linh cau mày.

- Tại sao lại là con đi...à vâng...con đi luôn đây .

Nhận được cái lờm của ông , Hải Linh nhanh chóng vâng lời. Người mà Hải Linh sợ nhất trên đời này đó chính là người ông đáng kính này.

Đứng trước nhà Hoàng Sơn , Hải Linh không vội vào luôn mà đôi mắt đang chăm chú nhìn bức tường mà ngày bé mình hay trèo leo.

Có một cảm giác gì đó trôi dạt thúc đẩy Hải Linh . Một vài động tác đơn giản thuần thục quen thuộc , Hải Linh đã nhanh chóng trèo qua tường một cách dễ dàng.

Từ xa có bóng dáng của một chàng trai nhàn nhã cầm quyển sách thân nhiên đọc cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh không làm ảnh hưởng đến.

Hải Linh thất thần đến trong vài giây , anh ta mà cũng có lúc đẹp thế à.

Cảm thấy có người nhìn mình , Hoàng Sơn liền quay đầu lại, khuôn mặt nghiêm túc bỗng chuyển sang vẻ mặt ngả ngón đầy sùng bính.

Hải Linh thấy mình chắc mình bị hoa mắt nên mới thấy anh đẹp trai , sao mình cứ nhìn thấy ở Hoàng Sơn có cái đuôi ve vẩy đằng sau nhỉ.

- Hải Linh cung.

Hoàng Sơn nhanh chóng đứng dậy liền chạy gần Hải Linh dang tay phía trước trực muốn ôm. Hải Linh nhanh chóng tránh ra khiến Hoàng Sơn tí đâm đầu vào gốc cây.

Hải Linh lạnh nhạt dơ hộp thức ăn lên , giọng đều đều.

- Ông bảo tôi mang thức ăn sang cho anh . Mau ăn đi.

Hoàng Sơn khuôn mặt tràn đầy cảm động .

- Hải Linh cung , lo lắng cho anh sao. Nào nào lại cho anh hôn cái .

Hải Linh nổi mảy cục tức trên đầu , tính trêu chọc lòng kiên nhẫn của cô sao.

Sau một hồi đánh cho Hoàng Sơn một trận , Hải Linh thấy thoải mái hơn hẳn , phui tay đi về .

- Hải Linh em có yêu tôi không.

Hải Linh tức giận , lại muốn ăn đánh nữa à. Nhưng khi quay lại , Hải Linh có ngạc nhiên , Hoàng Sơn khuôn mặt có chút đỏ (vì do từ nãy bị Hải Linh đánh) dựa nhẹ vào gốc cây , đôi mắt nghiêm túc nhìn Hải Linh . Thật sự bộ dạng nghiêm túc của Hoàng Sơn , Hải Linh chưa bao giờ nhìn thấy .

- Đương ... đương nhiên là không rồi.

Hải Linh mất một lúc mới trả lời được , giọng nói không tự chủ mà run lên.

Đôi mắt của Hoàng Sơn tối lại , buồn bã lắc đầu đứng dậy , tiến tới chỗ Hải Linh.

- Định... định làm gì...á.. anh bỏ tôi ra . Ai cho anh ôm tôi . Muốn chết hả.

Hoàng Sơn vùi mặt sâu trong cổ Hải Linh đờm buồn nói.

- Đã biết trước câu trả lời nhưng tại sao anh vẫn đau lòng nhì.

Nói rồi buông tay , quay đầu lại với Hải Linh.

- Em về đi , mai anh sẽ đi định cư ở nước ngoài , anh sẽ điều hành công ti ở đây . Có lẽ ... sẽ không bao giờ gặp em nữa .

- L...liên quan gì đến tôi .

Hải Linh vùng vằng đi về , tại cô vẫn còn văng vẳng tiếng nói của Hoàng Sơn .

- Tạm biệt em , tình yêu đầu của tôi.

__

- Hải Linh con rót tràn nước kia.

Nghe lời ông nói , Hà Linh chợt bừng tỉnh nhanh tay dừng lại , vội vàng lau đi. Thở dài , cầm cốc nước lên uống.

- Con đang nhớ Hoàng Sơn à.

* Phụt *

Hải Linh phun hết nước ra ngoài khi ông hỏi , gấp gấp trả lời.

- Ông ... làm gì có chuyện đấy . Thôi con không nói chuyện với ông nữa , con lên phòng đây.

Hải Linh liền chạy thật nhanh để tránh ý cười của ông.

Đã gần hết một tuần trôi qua ,Hải Linh thấy vô cùng chán . Lăn qua lăn lại trên chiếc giường mềm mại. Cảm giác thiếu bóng dáng quen thuộc của một ai đó. Nói với ông là mình không nhớ anh ta là sai , cô thật sự có chút nhớ nhưng Hoàng Sơn . Ngày hôm đấy , khi từ nhà Hoàng Sơn về , cô cứ đinh ninh rằng anh ta nói dối , nhưng khi sáng hôm sau khi cô lên sang nhà Hoàng Sơn , lúc đấy Hải Linh cũng không biết mình bị gì nữa thì được người làm ở nhà Hoàng Sơn báo Hoàng Sơn đã đi ra nước ngoài rồi. Cô có chút thất thần , liền bỏ về.

Những mỗi ngày đều đứng ở cửa sổ phòng mình ngó sang nhà đối diện mong ngóng một bóng dáng quen thuộc . Đeo cái headphone bật nhạc to đến mức muốn thủng luôn màng nhĩ nhưng Hải Linh không quan tâm . Một giọt nước nóng hổi lăn trên má , lẩm bầm nói.

- Đồ khốn , tôi ghét anh.

Con gái dù sắt đá đến đâu cũng sẽ có ngày bị tình cảm làm cho tan chảy.

Hải Linh giật mình cảm giác bị ai đó ôm phía sau , định chống cự hơi thờ quen thuộc đến nỗi Hải Linh mấy ngày luôn tìm kiếm . Tháo chiếc headphone ra Hải Linh quay đầu lại nhưng bị ai đó ôm cứng ngắc nên không được. Hoàng Sơn người mang theo phảng phất hơi men rượu , hơi nóng cứ thế phả vào gáy Hải Linh , đôi tay ôm càng chặt hơn , giọng nói vì có men rượu nên rất quyến rũ.

- Hải Linh , anh thua rồi. Anh nhớ em.

- Anh uống rượu ?

Hải Linh nghi hoặc hỏi.

- Ừ ! Anh uống rượu.

Hoàng Sơn thừa nhận. Hải Linh cố thử lần nữa thoát ra khỏi cánh tay nhưng vẫn không thoát ra được, bàn tay Hoàng Sơn mạnh mẽ mà bá đạo.

Giọng Hoàng Sơn khàn khàn.

- Để cho anh ôm em thêm một chút nữa thôi.

Nhưng đời nào Hải Linh chịu nghe . Dồn hết lực vào cánh tay, Hải Linh thoát ra được cái ôm của Hoàng Sơn.

Đập vào mắt cô là khuôn mặt tiêu tụy của Hoàng Sơn. Nén cảm giác chua xót , nỗi nhớ nhưng trong lòng lạnh giọng nói.

- Anh về đây làm gì , chẳng phải định cư ở nước ngoài rồi sao.

- Anh nhớ em.

- Anh đi đi.

Hải Linh phũ phàng nói , lạnh lùng quay đi.

- Em đã bao giờ ... một chút thôi...thích anh chưa.

Hải Linh trầm ngâm , cô biết Hoàng Sơn hỏi rất nghiêm túc .

- Tôi...ừm...

Khi Hải Linh quay lại trả lời , bất chợt Hoàng Sơn kéo Hải Linh lại gần , hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại kia . Trong nụ hôn ấy ẩn chứa sự tức giận , nhớ nhung , cô đơn và cũng có chút rụt rè thăm dò.

Anh không muốn Hải Linh trả lời , anh sợ rằng cô ấy sẽ nói không yêu anh.

* tách tách *

Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của Hải Linh. Hoàng Sơn bối rối buông Hải Linh ra, đôi tay vụng về lau từng giọt nước mắt trên mặt Hải Linh , giọng đầy hối hận.

- Anh xin lỗi, đừng khóc ... anh sai rồi ...á...đau quá. Sao em lại đá anh , đau quá , Hải Linh , đoạt tôn anh rồi.

Hải Linh lau đi nước mắt , nhìn người trước mặt đang đau đớn ôm của quý mình mà lòng đầy hả hê. Cho chết , ai mượn dám cướp nụ hôn đầu của cô cơ.

- Tôi đã nói đâu mà anh chặn ...(đỏ mặt)... miệng tôi vậy.

Hải Linh ngồi xuống trước mặt Hoàng Sơn nói.

Hoàng Sơn ừ ừ nằm luôn ra sàn nhà , đôi mắt khép hờ , nặng nề nói.

- Em nói đi , câu trả lời ra sao , anh vẫn chấp nhận . Anh đã dành cả tuổi thanh xuân của anh bên em , cho dù em không yêu anh bắt anh đợi kiếp này đến kiếp anh cũng cam lòng đợi đến khi nào em đồng ý.

- Anh không phải đợi nữa đâu vì tôi...cỡ lẽ cũng có tình cảm với anh.

Hoàng Sơn mở to đôi mắt ngỡ ngàng nhìn Hải Linh , rồi nhanh chóng ngồi dậy ôm chặt lấy cánh tay của Hải Linh, giọng vì xúc động có chút run run.

- Em nói thật ?

Hải Linh quay đi khuôn mặt đỏ ửng đến mang tai , lặng lẽ gật đầu.

Một nụ hôn bất ngờ ập đến nhẹ nhàng mà ngọt ngào , bên tai Hải Linh còn vang lên tiếng nói của Hoàng Sơn.

- Hải Linh, anh yêu em .

Sau này , Hải Linh mới biết , thật ra Hoàng Sơn không phải đi định cư nước ngoài mà là đi công tác bên đấy. Còn kế hoạch nói dối kia không ai khác đó chính là người ông đáng kính bày ra. Nhưng có điều không ngờ tới là Hoàng Sơn vì quá nhớ nhưng Hải Linh nên chưa qua một tuần Hoàng Sơn đã về

Biết được truyện này Hải Linh đã đánh Hoàng Sơn một trận.

Hoàng Sơn âm ỉ nói.

- Nếu không làm vậy làm sao em chấp nhận tình cảm của anh.

Hải Linh lừ mắt.

- Anh còn dám cãi.

Hoàng Sơn liền im bất ngờ ngoan ngoãn y như một chú mèo không ngừng nịnh nọt Hải Linh.

Hải Linh cảm thấy ấm áp trong lòng, cô phải cảm ơn ông chứ phải nếu không cô cũng không biết mình dành tình cảm cho Hoàng Sơn nhiều đến mức nào.

-----Ngoại truyện (hết)----

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Nhút Nhát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.